

ΚΩΔΙΚΟΣ
21-3360

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

**Μπορούμε να τηρούμε
όλες τις Εντολές;**

«Από φλοιού σταφυλής έως κόκκου αυτής»

Υπάρχει ένα παράξενο εδάφιο στο βιβλίο των Αριθμών, που λέει τα εξής: «**Όταν ανήρ ή γυνή ευχηθή ευχήν Ναζηραίου, διά να αφιερωθή εις τον Κύριον, θέλει εγκρατεύεσθαι από οίνου και από σίκερα και δεν θέλει πίνει όζος από οίνου ή όζος από σίκερα ούτε θέλει πίνει ό,τι είναι κατεσκευασμένον από σταφυλής ούτε θέλει φάγει σταφυλήν πρόσφατον ουδέ σταφίδας. Πάσας τας ημέρας της αφιερώσεως αυτού δεν θέλει φάγει ουδέν εκ των όσα γίνονται εξ αμπέλου, από φλοιού σταφυλής έως κόκκου αυτής**». (Αρ. 6/ς2-4).

Ο άνθρωπος που θα κάνει υπόσχεση αφιέρωσης στον Θεό για κάποιο διάστημα σύμφωνα με την ορολογία του Νόμου γίνεται Ναζηραίος [από τη λέξη "ναζίρ", που σημαίνει "αφιερωμένος" ή "χωρισμένος"]. Αυτό είναι κάτι που μπορεί να γίνει μόνο εθελοντικά.

Κανονικά θα περιμέναμε ότι αυτός θα μπορούσε να απολαμβάνει όλες τις ευλογίες του Θεού, μεταξύ των οποίων είναι και ο καρπός του σταφυλιού και το κρασί που παράγεται από αυτόν. Αλλά ακριβώς αντίθετα, αυτός που έδωσε την ευχή ή όρκο του Ναζηραίου, έπρεπε να απέχει εντελώς από κρασί, ξύδι από κρασί, σταφύλια, σταφίδες, κάθε μορφής οινοπνευματώδη ποτά ή ξύδι από αυτά, και να μην τρώει ούτε να πίνει κάθε ουσία που περιέχει ίχνος σταφυλιού.

Το στάρι, το κρασί και το λάδι ήταν οι πιο σημαντικές παραγωγές στη Μέση Ανατολή και γύρω στη Μεσόγειο. Αποτελούσαν τον πλούτο του λαού, τα στηρίγματα της ζωής και τα μέσα αναψυχής. Ο Δαβίδ τα απαριθμεί ως τις μεγαλύτερες ευλογίες που απολαμβάνει ο άνθρωπος. Ενώ όμως είναι ο Θεός που δίνει «**οίνον ευφραίνοντα την καρδίαν του ανθρώπου, έλαιον διά να λαμπρύνη το πρόσωπον αυτού, και άρτον στηρίζοντα την καρδίαν του ανθρώπου**» (Ψαλμ.

104/ρδ/15), οι αφιερωμένοι αυτοί άνθρωποι καλούνταν να εξαιρέσουν τον οίνο και οτιδήποτε σχετικό με αυτόν από τροφή και ποτό τους.

Παρόμοια απαγόρευση υπήρχε και για τους ιερείς όταν υπηρετούσαν στη Σκηνή ή τον Ναό. Διαβάζουμε: «**Οίνον και σίκερα δεν θέλετε πίνει, συ, και οι υιοί σου μετά σου, όταν εισέρχησθε εις την σκηνήν του μαρτυρίου, διά να μη αποθάνητε· τούτο θέλει είσθαι νόμιμον αιώνιον εις τας γενεάς σας**» (Λευ. 10/ι9).

Ποιος μπορεί να καταλάβει και να εξηγήσει αυτές τις διατάξεις; Μια παροιμία λέει πως «Όπου μπαίνει το κρασί ξεσκεπάζονται τα μυστικά», και βεβαίως το ίδιο ισχύει και για τα ιερά, τα οποία γίνονται αντικείμενο γελοιοποίησης. Αυτό το είδαμε ήδη από την αρχαία ιστορία του Νώε, που όταν μέθυσε με κρασί ξεγυμνώθηκε και τον περιέγλασε ο εγγονός του. (Γεν. 9/θ/21).

Μία εξήγηση που θα μπορούσε να προταθεί εδώ, είναι ο ζήλος του Θεού για αποκλειστική αγάπη από τους αφιερωμένους Του. Αν ο άνθρωπος χρειάζεται το κρασί για να νιώσει ευφροσύνη, αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος δεν είναι πλέον η ευφροσύνη του. Ο πιστός άνθρωπος του Θεού ψάλλει:

«**Εφάνέρωσας εις εμέ την οδόν της ζωής· χορτασμός ευφροσύνης είναι το πρόσωπόν σου· τερπνότητες είναι διαπαντός εν τη δεξιά σου**» (Ψαλμ. 16/ις/11).

«**Έδωκας μεγαλητέραν ευφροσύνην εις την καρδίαν μου, παρ' όσην απολαμβάνουσιν αυτοί, όταν πληθύνηται ο σίτος αυτών και ο οίνος αυτών**» (Ψαλμ. 4/δ/7· επίσης Ψαλμ. 21/κα/6, 86/πς/4-5 κ.λπ.).

Ο άνθρωπος ο αφιερωμένος στον Θεό, δεν έχει ανάγκη ευφροσύνης από οποιοδήποτε γήι-

Συνέχεια στη σελίδα 31 →

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ: Κιουταχίας 8, 142 31 Νέα Ιωνία

ΑΡΘΡΑ

Σελ.

- ❶ «Από φλοιού σταφυλής έως κόκκου αυτής» 2
- ❶ Τα τριάντα αργύρια... 4
- ❶ Χρυσάφι κι ασήμι... [ΥΜΝΟΣ] 7
- ❶ Δεκατέσσερις κανόνες μελέτης της Αγίας Γραφής 9
- ❶ Σε ποιον «ανήκει» η Εκκλησία; ... 11
- ❶ Ποιος είναι ο «πλησίον» μου; 12

- ❶ Δεν είχε ο Ιησούς Μαθήτριες; ... 14
- ❶ Αν έμοιαζε ο Χριστός με εμάς ... 17
- ❶ Ξέρουμε ολόκληρο το λόγο του Θεού; 21
- ❶ Μπορούμε να τηρήσουμε τις εντολές; 24
- ❶ Μία ιστορία από τα Ευαγγέλια .. 27
- ❶ Πόλεμος πατήρ πάντων; [α] ... 29
- ❶ «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν» ... 32

...οφθαλμού...
έν ριπή

ΕΠΙΣΗΣ μας βρίσκετε καθημερινά

➔ στο ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ:

neakaipalaiablogspot.com,

➔ στο FACEBOOK:

facebook.com/tyxikos.gr

ΕΤΟΣ 29 – ΤΕΥΧΟΣ 238 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Είναι προσωπική έκφραση του εκδότη του • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικρίπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «ΤΥΧΙΚΟ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/υ/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Δεκτές προαιρετικές εισφορές στην ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXX • Ιδιοκτήτης - Εκδότης: Β. Βασιλειάδης • Ταχυδρομική Επικοινωνία: ΚΙΟΥΤΑΧΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ • Τηλεφωνική Επικοινωνία.: 210-27.73.785 και 210.27.59.317 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by Basil Bassiliades • 8 Kioutahias St., GR-14231 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 21-3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Δεν πωλείται • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Όλα μπορούν να διδάξουν

Τα τριάντα αργύρια...

«Τότε υπήγεν εις των δώδεκα, ο λεγόμενος Ιούδας Ισκαριώτης, προς τους Αρχιερείς και είπε· Τι θέλετε να μοι δώσητε, και εγώ θέλω σας παραδώσει αυτόν; Και εκείνοι έδωκαν εις αυτόν τριάκοντα αργύρια» (Ματθ. 26/κς/14-15)

Ξέρουμε όλοι τα τριάντα αργύρια με τα οποία πληρώθηκε ο Ιούδας για να προδώσει τον Χριστό στους Αρχιερείς. Ίσως έχετε σκεφτεί πάνω σ' αυτό το ζήτημα, και ίσως έχετε ακούσει ή διαβάσει διάφορες σκέψεις ή ερμηνείες. Στο κείμενο που ακολουθεί γίνεται προσπάθεια να καταγραφεί το πλαίσιο εκείνης της εποχής, και να απαντηθούν ορισμένες απορίες που δημιουργούνται από προβλήματα των κειμένων και μεταφράσεων που συνήθως χρησιμοποιούνται.

«Τι θέλετε να μοι δώσητε;»

Ο Ιούδας προσέρχεται στους Αρχιερείς με μία συγκεκριμένη ερώτηση: **«Τι θέλετε να μοι δώσητε;»** Όχι λόγια πολλά και περιττά, αλλά η ερώτηση του επιτρέπει εμπόρου: *–Τι θα μοι δώσετε;* Την απόφασή του την είχε πάρει. Έπρεπε να τελειώνει πια με τον Ιησού. Είχε απογοητευτεί· η πρώτη του αγάπη είχε κρυώσει. Την διδαχή την είχε ακούσει και στο χώρο των θαυμάτων τα είχε δει όλα. Στο έργο του κηρύγματος είχε συμμετάσχει.

Όμως από μόνα τους όλα αυτά δεν ήταν αρκετά, επειδή η ψυχή του ήταν μολυσμένη από ένα μικρόβιο, εκείνο της φιλαργυρίας. Δεν του έφταναν τα πνευματικά στοιχεία της Βασιλείας, για τα οποία μιλούσε ο Χριστός. Ήθελε κάτι χει-

ροπιαστό, να βλέπει, να μετράει, να διαχειρίζεται.

Ο Ιησούς τού είχε αναθέσει το ταμείο της μικρής τους συντροφιάς, όμως εκείνα τα λίγα χρήματα δεν ήταν για εκείνον αλλά **«τοίς πτωχοίς»** (Ιωάν. 13/ιγ/29), και αυτό δεν ταίριαζε με το δικό του σκεπτικό. Ως αποτέλεσμα άρχισε να σουφρώνει ό,τι μπορούσε για τον εαυτό του. Ο Ιωάννης καταγγέλλει πως **«είχε το γλωσσόκομον [=ταμείο] και εβάσταζε τα βαλλόμενα εις αυτό»** (Ιωάν. 12/ιβ/6). Έγινε λοιπόν κλέφτης, και όταν η αμαρτία σε κυριεύσει, δεν χορταίνεις με τίποτε.

Έτσι βρέθηκε εμπρός στους εχθρούς του Κυρίου, πρόθυμος να αποζημιωθεί για όσα έχασε τρία χρόνια κοντά στον Χριστό. Η σκέψη του είναι φανερή από τον τρόπο που μιλάει: **«Τι θέλετε να μοι δώσητε;»** Δεν έχει δική του προσφορά για την “εργολαβία” που προσφέρεται να αναλάβει. Η υπόθεση **«Χριστός»** γι' αυτόν έχει πια τελειώσει. Ό,τι προλάβει να πάρει, για να έχει μικρότερη ζημιά... *–Δώστε μου κάτι, ό,τι εσείς νομίζετε και το βιβλίο ας κλείσει εδώ. Ας χαθεί ο Ιησούς και τα θαύματα και η διδασκαλία και η Βασιλεία των Ουρανών.*

Η στάση του θυμίζει τον Ησαΐ, από την Παλαιά Διαθήκη, που είπε: **«Ιδού,**

εγώ υπάγω να αποθάνω, και τι με ωφελούσι ταύτα τα πρωτοτόκια;» (Γέν. 25/κε/32). Τα πρωτοτόκια που ήταν ο πόθος του αδελφού του Ιακώβ, για τον Ησαύ ήταν κάτι άχρηστο και ανώφελο (τουλάχιστον για εκείνη την ώρα). Έτσι πάρθηκε η απόφαση και από τον Ιούδα. Και όταν λίγο αργότερα τελείωσαν και οι τελευταίοι δισταγμοί, ο Ιωάννης θα γράψει: **«Τότε εισήλθεν εις εκείνον ο Σατανάς»** (Ιωάν. 13/ιγ/27), επειδή, ως φαίνεται, μέχρι τότε η ζυγαριά της συνείδησής του ταλαντευόταν ακόμη, αλλά εκείνη τη στιγμή “ο κύβος ερίφθη”.

«Έδωκαν εις αυτόν τριάκοντα αργύρια»

Τα 30 αργύρια που δόθηκαν στον Ιούδα δεν ήταν τυχαίο ποσόν. Σύμφωνα με το χωρίο Έξοδ. 21/κα/32, ήταν η τιμή (ή ποινή) που πλήρωνε κανείς ως αποζημίωση (προσοχή όχι για την αγορά) ενός δούλου που πέθαινε σε ατύχημα. Διαβάζουμε: **«Εάν ο βους κερατίση δούλον ή δούλην, θέλει δώσει εις τον κύριον αυτών τριάκοντα σίκλους αργυρίου· ο δε βους θέλει λιθοβοληθή»**.

Οι Αρχιερείς το γνώριζαν αυτό, και έτσι, επιλέγοντας τα 30 αργύρια ως τιμή της προδοσίας, έδειχναν ότι ο Ιησούς δεν άξιζε για αυτούς περισσότερο από έναν κοινό δούλο. Γι’ αυτό και το ποσό των χρημάτων που διάλεξαν να δώσουν στον Ιούδα ήταν μία επιπλέον προσβολή στο πρόσωπο του Ιησού.

Ωστόσο, στην περίπτωση του Ιούδα, το ποσό των 30 αργυρίων ήταν αρκετό για να αγοραστεί ένας αγρός που θα χρησιμοποιούσαν **«διά να ενταφιάζονται εκεί οι ξένοι»** (Ματθ. 27/κζ/7). Δεδομένου ότι οι Ιουδαίοι φρόντιζαν να έχουν καλές και αξιοπρεπείς ταφές για τους εαυτούς τους και τους δικούς τους, προφανώς ο χώρος που έγινε νεκροταφείο αγνώστων ξένων, ήταν σε κά-

ποια υποβαθμισμένη περιοχή. Σύμφωνα με διάφορους ερμηνευτές, βρισκόταν σε σημείο στη νότια πλευρά της κοιλάδας του Εννόμ, όπου λειτουργούσε ο σκουπιδότοπος της Ιερουσαλήμ (=Γέννα).

Η προφητεία του «Ιερεμία»

Ο Ματθαίος εξηγεί πως με τον τρόπο αυτό **«επληρώθη το ρηθέν διά Ιερεμίου του προφήτου, λέγοντος· Και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια, την τιμήν του εκτιμηθέντος, τον οποίον εξετίμησαν από των υιών Ισραήλ, και έδωκαν αυτά εις τον αγρόν του κεραμέως, καθώς μοι παρήγγειλεν ο Κύριος»**. Αλλά τέτοια προφητεία δεν υπάρχει στο βιβλίο του Ιερεμία, και έτσι πολλοί σκοντάφτοντας σε αυτό, αποδίδουν στον Ματθαίο λάθος, επειδή η σχετική προφητεία βρίσκεται στο κεφάλαιο 11/ια του Ζαχαρία.

Υπάρχουν κάποιοι πιθανοί λόγοι για τους οποίους μνημονεύεται ο Ιερεμίας και όχι ο Ζαχαρίας. Αναφέρουμε δύο:

1. Μερικά χειρόγραφα παραλείπουν από την αφήγηση του Ματθαίου το όνομα **«Ιερεμία»** και λένε απλά **«του προφήτου»**, όπως είναι ο συνηθισμένος τρόπος έκφρασης του Ευαγγελιστή όταν αναφέρεται σε προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης.

2. Ίσως ο Ευαγγελιστής είχε υπόψη του και τους δύο προφήτες, χρησιμοποίησε όμως το όνομα του Ιερεμία, επειδή αυτός θεωρούνταν σπουδαιότερος προφήτης και επειδή αυτός, αν και με άλλη αφορμή, κάνει εκτενή λόγο για τον **«αγρό του κεραμέως»** στο κεφάλαιο 19/ιθ του βιβλίου του.

«Εις τον κεραμέα»

Στη διήγηση του Ζαχαρία και σύμφωνα με οδηγία του Θεού, ο Προφήτης πέταξε τα 30 νομίσματα αλλά σε ποιο ση-

μείο ή σε ποιον “παραλήπτη”; Αυτό δεν είναι εύκολο να διευκρινιστεί.

Η Μετάφραση του Βάμβα, με βάση το εβραϊκό κείμενο, γράφει: **«Ρίψον αυτά εις τον κεραμέα [...] και έλαβον τα τριάκοντα αργύρια και έρριψα αυτά εν τω οίκω του Κυρίου εις τον κεραμέα».**¹

Εντελώς διαφορετική στο σημείο αυτό είναι η Μετάφραση των Εβδομήκοντα που λέει: **«Κάθεσ αυτούς εις το χωνευτήριον [...] Και έλαβον τους τριάκοντα αργυρούς και ενέβαλον αυτούς εις τον οίκον Κυρίου εις το χωνευτήριον».** Είναι αξιοσημείωτο ότι, ενώ καθώς ξέρουμε οι Απόστολοι χρησιμοποιούσαν συνήθως την ευρείας κυκλοφορίας τότε Μετάφραση των Εβδομήκοντα [Ο’], στο προκείμενο ακολούθησαν το εβραϊκό, γεγονός που κάνει και εμάς να στραφούμε για εξήγηση προς τα εκεί.² Τι ακριβώς συνέβη και πώς αυτό μπορεί να εξηγηθεί; Πού δόθηκαν τα χρήματα; Εις τον κεραμέα, εις το χωνευτήριο ή εις το θησαυροφυλάκιο;

Με βάση αυτές τις διαφορετικές λέξεις, διαφορετική μπορεί να είναι και η όποια πιθανή ερμηνεία δοθεί. Δεν παραθέτουμε όλες τις εξηγήσεις που έχουν προταθεί, αλλά μόνο εκείνη που μας ικανοποιεί περισσότερο. Υπό μία έννοια, λοιπόν, λέγοντας ότι τα χρήματα **«Τα έριξε στον κεραμέα»**, ίσως χρησιμοποιεί μια συνηθισμένη έκφραση εκείνης της εποχής, εννοώντας πως **«Τα έριξε στο χώμα»**, που εν προκειμένω είναι η πρώτη ύλη που χρησιμοποιεί ένας κεραμέας, και σε προφητική προέκταση, στο χωράφι που με αυτά θα αγόραζαν οι Αρχιερείς για νεκροταφείο των ξένων.³

«Τιμή αίματος»

Όταν ο Ιούδας είδε ότι ο Ιησούς καταδικάστηκε σε θάνατο, έφερε πίσω στους Αρχιερείς τα 30 αργύρια που του έδω-

σαν, ομολόγησε πως είχε προδώσει έναν αθώο άνθρωπο, και τα πέταξε στο δάπεδο του Ναού πριν πάει να κρεμαστεί.

Οι Αρχιερείς δεν αντιλόγησαν στην ομολογία του Ιούδα. Δεν προσπάθησαν να τον πείσουν πως ο Ιησούς ήταν ένοχος –όπως είχαν κάνει στην περίπτωση του εκ γενετής τυφλού (Ιωάν. 9/9/24)– αλλά με ύφος σκληρό του απάντησαν: **«Τι προς ημάς; συ όψει»** (Ματθ. 27/κζ/4). Ήξεραν πως αυτό που έκαναν ήταν άδικο και άνομο, όμως νόμιζαν πως **«ο σκοπός τους αγιάζει τα μέσα»**. Έγιναν έτσι οι πρώτοι που ακολούθησαν αυτό το αξίωμα, πολύ πριν τους Ιησούιτες μοναχούς που το έκαναν θεσμό στον Μεσαίωνα...

Εν τέλει, αφού σήκωσαν τα χρήματα από το δάπεδο, σκέφτηκαν και αποφάσισαν πως αυτά δεν μπορούσαν να μπουν ξανά στο θησαυροφυλάκιο του Ναού επειδή ήταν **«τιμή αίματος»**, δηλαδή αξία ζωής ή **«ματωμένα λεφτά»**. Ήταν προσεκτικοί ώστε να μην βεβηλώσουν το θησαυροφυλάκιο, ενώ δεν ενδιαφέρθηκαν όταν σπίλωναν τον εαυτό τους εμπρός στον Θεό, τότε που έδιναν αυτά τα χρήματα για την βέβηλη προδοσία του Ιησού. Προφανώς δεν τους ενοχλούσε η ουσία, παρά εντελώς τυπικά να τηρούν τους τύπους του Ναού. Ως αποτέλεσμα αγόρασαν το χωράφι, που όπως σημειώνει ο Ματθαίος, **«ωνομάσθη Αγρός αίματος έως της σήμερον»** (Ματθ. 27/κζ/8).

«Εκτήσατο αγρόν»

Ο Πέτρος στο Πράξ. 1/α/18 είπε ότι ο Ιούδας με εκείνα τα χρήματα **«εκτήσατο»** [=απέκτησε] αγρό. Αλλά βεβαίως δεν έκανε καμία τέτοια αγορά ο ίδιος ο Ιούδας, δεδομένου ότι αφενός τα χρήματα τα είχε πετάξει μέσα στο Ναό, και αφετέρου πήγε και κρεμάστηκε. Για το

λόγο αυτό είναι προφανές ότι οι λέξεις εδώ δεν πρέπει να εκλαμβάνονται κυριολεκτικά. Με την ανόητη πράξη της προδοσίας, το μόνο που κατάφερε ήταν να ΑΓΟΡΑΣΤΕΙ –ως δήθεν εκ μέρους του– ο αγρός που εύλογα ονομάστηκε «**αγρός αίματος**» [και στα αραμαϊκά, που ήταν η γλώσσα της εποχής **Ακελδαμά**], αφού αγοράστηκε με τα ματωμένα χρήματα της προδοσίας.

«Έντιμος τιμή»

Στον στίχο Ζαχ. 11/1α/12, ο Προφήτης μιλάει στους ηγέτες της Ιερουσαλήμ και στα λόγια του παρατηρούμε ομοιότητες με την ιστορία του Ιησού. **«Και είπα προς αυτούς, Εάν σας φαίνεται καλόν, δότε μοι τον μισθόν μου· ει δε μη, αρνήθητε αυτόν. Και έστησαν τον μισθόν μου τριάκοντα αργύρια. Και είπε Κύριος προς εμέ, Ρίψον αυτά εις τον κεραμέα, την έντιμον τιμήν, με την οποίαν ετιμήθην υπ' αυτών».** Με άλλα λόγια ο Ζαχαρίας προεικονίζει τον Κύριό μας. Ζητά συμβολικά από τους ηγέτες του Ισραήλ να Του πληρώσουν τους μισθούς Του, εκτιμώντας οι ίδιοι πόσο Εκείνος άξιζε στα μάτια τους. Και εκείνοι όρισαν 30 αργύρια. Απέναντι σε αυτή την εκτίμηση παρατηρούμε την αντίδραση του Θεού που ειρωνικά αποκαλεί το ποσόν «**έντιμον τιμήν**».

Η απόρριψη ενός Προφήτη ήταν απόρριψη του ίδιου του Θεού. Παρόμοια και η απόρριψη του Ιησού από τον λαό Ισραήλ, ήταν σαφής απόρριψη του ίδιου του Θεού. Αν τα τριάντα αργύρια ήταν ασήμαντη αποτίμηση για έναν Προφήτη, ήταν πολύ περισσότερο ασήμαντη για τον Κύριό μας Ιησού!!! Έτσι, ο Θεός είπε στον Ζαχαρία να πετάξει τα αργύρια, ως ιδιαιτέρως προσβλητικά που δεν άξιζαν να κρατηθούν.

Η προφητεία αυτή εκπληρώθηκε προφανώς όταν και ο Ιούδας, αν και φιλάργυρος

ΧΡΥΣΑΦΙ ΚΙ ΑΣΗΜΙ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΑ ΛΥΤΡΑ

Χρυσάφι κι ασήμι δεν ήταν τα λύττρα
Για να λυτρωθεί η φτωχή μου ψυχή.
Χριστός ματωμένος, σκληρά καρφωμένος
Χρειάστηκε λύτρο για με να δοθεί.

Χρυσάφι κι ασήμι δεν ήταν τα λύττρα
Για να μ' απαλλάξουν απ' την ενοχή.
Μόνο του Σταυρού το πολύτιμο αίμα,
Που άφθον' εχύθη για μένα εκεί.

Χρυσάφι κι ασήμι δεν ήταν τα λύττρα
Να με ξαναφέρουν κοντά στον Θεό.
Τα λύττρα για μένα κατέβαλ' Εκείνος,
Που πέθανε πάνω ψηλά στον Σταυρό.

Χρυσάφι κι ασήμι ποτέ δεν μπορούσαν
Ν' ανοίξουν το δρόμο για τον Ουρανό.
Το μόνο κλειδί της ουράνιας πύλης
Το έχει προσφέρ' ο Χριστός στον Σταυρό.

ΕΠΩΔΟΣ

Λυτρωμένος, δίχως χρήμα,
Στοίχισα πιο ακριβά.
Αγορασμένος με το αίμα
Ω, αγάπη θεϊκιά.

και κλέφτης, δεν μπορούσε να κρατήσει αυτά τα χρήματα. Ακόμη και η δική του διεφθαρμένη συνείδηση, όταν ξύπνησε και είδε την τρομερή αδικία της συναλλαγής με την προδοσία του Αθώου, μετάνιωσε και έριξε ο ίδιος τα χρήματα στο δάπεδο του Ναού.

Η μοναδική τιμή

Όντως, αυτά τα 30 αργύρια ήταν «ματωμένα λεφτά». Αν όμως γι' αυτούς ήταν «τιμή αίματος» –η τιμή ενός εγκλήματος–, εμπρός στη δικαιοσύνη του Θεού, ήταν η μεγαλύτερη αξία που μπορούσε να πληρώ-

σει τα λύτρα για όλη την ανθρωπότητα, καθώς προσφέρθηκε **«ζωή αντί ζωής»**, η ζωή ενός ΑΘΩΟΥ για την απολύτρωση πλήθους ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ.

Ο απόστολος Πέτρος γράφει κάτι που ποτέ δεν πρέπει να λησμονεί ο κάθε χριστιανός: **«Δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, όστις ήτο μεν προωρισμένος προ καταβολής κόσμου, εφανερώθη δε εν τοις εσχάτοις καιροίς διά σας»** (Α' Πέτρ. 1/α/18-20).

«Αγρός του κεραμέως»

Στην προφητεία του Ζαχαρία (11/ια/2-13), φαίνεται ότι ο λόγος γίνεται για την μελλοντική τότε καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Βαβυλώνιους. Όταν αργότερα ο Ματθαίος έγραφε ότι η αγορά του αγρού ήταν εκπλήρωση αυτής της προφητείας, σαν να έλεγε πως η καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους αρχαίους Βαβυλώνιους ήταν προεικόνι-

ση της καταστροφής της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους, που έγινε το 70 μ.Χ. όταν η πόλη καταστράφηκε έως εδάφους, όπως είχε προμηνύσει ο Χριστός, ότι **«δεν θέλει αφεθή εδώ λίθος επί λίθον, όστις δεν θέλει κατακρημνισθή»** (Ματθ. 24/κδ/2).

Όταν ο αρχαίος λαός Ισραήλ απέρριψε τους προφήτες, τελικά τιμωρήθηκε από τον Θεό που έστειλε την Ασσυρία και τη Βαβυλώνα για να τους πάρει σε αιχμαλωσία. Όταν ο λαός Ισραήλ απέρριψε κατά την πρώτη Του έλευση τον μεγαλύτερο Προφήτη, τον Υιό του Θεού, έστειλε τους Ρωμαίους για να κάνουν τον οίκο τους έρημο.

Στα νέα ελληνικά χρησιμοποιούμε τη φράση **«Τα έκανε κεραμιδαρείο!»**, με την έννοια ότι κατέστρεψε εντελώς τα πάντα. Δεν λησμονούμε δε πως ο Ψαλμωδός περιγράφει τον βασιλιά Μεσσία λέγοντας: **«Θέλεις ποιμάνει αυτούς εν ράβδω σιδηρά· ως σκεύος κεραμέως θέλεις συντρίψει αυτούς»** (Ψαλμ. 2/β/9).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Το ίδιο λέει και η αγγλική μετάφραση της Jewish Virtual Library: *«Cast it unto the potter: a goodly price that I was prized at of them. And I took the thirty pieces of silver, and cast them to the potter in the house of the LORD»*.

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Bible/Zechariah.html#11>.

2. Η ιδέα των Ο' ακολουθεί την λογική ενός είδους "δοκιμασίας" της σκέψης των ηγετών του Ισραήλ. Βάζει τα χρήματα σε **«χωνευτήριο»** (=χυτήριο), για να δοκιμαστεί και αποκαλυφθεί η αληθινή τους πρόθεση. Δεδομένου, όμως, ότι κανένα τέτοιο χυτήριο δεν υπήρχε στο Ναό το Θεού, η σκέψη μεταφέρεται σε πνευματικά νοήματα που συνδέουν με τα λόγια του Παύλου, ότι **«το πυρ θέλει δοκιμάσει το έργον εκάστου οποίον είναι»** (Α' Κορ. 3/γ/13).

3. Η περιοχή που αγοράστηκε ο χώρος για νεκροταφείο των ξένων, είναι πλούσια σε πηλό που χρησιμοποιούν οι κεραμοποιοί. Το όνομα **«αγρός του κεραμέως»** δεν αναφέρεται κατ' ανάγκη σε κά-

ποιο συγκεκριμένο **«κεραμέα»**, αλλά μάλλον ήταν η γενική ονομασία της, ως περιοχή δράσης κεραμοποιών και εγκατάστασης κεραμοποιείων. Στο Ιερ. 19/ιθ/1 ο Προφήτης λέει: **«Ο Κύριος μου είπε: «Πήγαινε ν' αγοράσεις μια πήλινη στάμνα. Πάρε μαζί σου μερικούς από τους πρεσβυτέρους του λαού κι από τους ιερείς. Έπειτα πήγαινε μαζί τους στην κοιλάδα Εννόν, έξω απ' των Συντριμμιών την πύλη κι εκεί ανάγγειλε το μήνυμα που θα σου πω»** [ΝΔΜ]. Την υπογραμμισμένη φράση ο Βάμβας την αποδίδει λανθασμένα ως **«πλησίον της εισόδου της ανατολικής πύλης»**. Καλύτερα θα μπορούσε να αποδοθεί ως **«πύλη των κεραμικών»** ή **«των κεραμείων»**. Η συνήθεια να ονομάζουν τις πύλες της Ιερουσαλήμ και άλλες περιοχές ανάλογα με την χρήση τους, την βλέπουμε επίσης στην **«προβατική πύλη»** (Ιωάν. 5/ε/2), στην **«θύραν την ιχθυϊκήν»** (Νεεμ. 3/γ/3), στην **«κοιλάδα των Τυροποιών»** κ.ά.

Κανόνες Μελέτης της Αγίας Γραφής

Υπάρχουν δεκατέσσερις (14) βασικοί κανόνες για μια αποτελεσματική μελέτη της Αγίας Γραφής, που αναπτύσσονται παρακάτω εν συντομία. Αν τους έχουμε υπόψη μας, προστατευόμαστε από λανθασμένα συμπεράσματα:

1. Ζητήστε φώτιση από τον Θεό

Πριν ξεκινήσετε τη μελέτη σας, ζητήστε από τον Θεό να ανοίξει το μυαλό σας για να καταλάβετε καλύτερα τις πνευματικές αρχές της Αγίας Γραφής, και τα πνευματικά της μηνύματα.

2. Να θέλετε να διορθώσετε τον εαυτό σας

Ζητήστε ειλικρινά από τον Θεό να σας διορθώσει, μέσω της μελέτης της Βίβλου. Η Αγία Γραφή βοηθάει να καταλάβουμε σημεία που σφάλουμε στη ζωή μας και τι να κάνουμε για να τα θεραπεύσουμε.

3. «Πάντα δοκιμάζετε»

Δοκιμάζω σημαίνει αποδεικνύω πειραματικά την αξία των πραγμάτων. Η αποστολική εντολή λέει: «**Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε**» (Α΄ Θεσ. 5/ε/21). Αυτό σημαίνει πως για να φτάσουμε στην αλήθεια ενός θέματος, πρέπει να εξετάσουμε και να αποδείξουμε αυτή την αλήθεια όχι με επιπόλαιο τρόπο αλλά ουσιαστικό.

4. Η Βίβλος δεν αντιφάσκει

Οι περισσότεροι θεολόγοι και κριτικοί της Αγίας Γραφής των τελευταίων αιώνων –επηρεασμένοι από το κοσμικό φρόνημα– υποστηρίζουν ότι η Γραφή "αντιφάσκει" και γι' αυτό δεν πρέπει να εκλαμβάνεται κυριολεκτικά. Όμως η ίδια η Αγία

Γραφή λέει ότι ο Ιησούς Χριστός, ο εμπνευστής του λόγου του Θεού, «**είναι ο αυτός χθες και σήμερα και εις τους αιώνας**» (Εβρ. 13/ιγ/ 8).

5. Προσπαθήστε να καταλάβετε τι διαβάζετε

Η εφαρμογή αυτού του κανόνα συχνά λύνει τις παρεξηγήσεις. Πολλές παρανοήσεις οφείλονται στο ότι ο κόσμος παραγαλίζει διδαχές ανθρώπων ως δήθεν μέρος της θείας διδασκαλίας και είναι τυφλός απέναντι στην απλή αλήθεια του Λόγου του Θεού.

6. Εξετάζετε το πλαίσιο

Η μελέτη μας πρέπει να περιλαμβάνει όχι μόνο το σημείο που διαβάζουμε αλλά και λίγο πιο πριν και λίγο πιο μετά. Οι περισσότεροι ψευδοδιδάσκαλοι εξαπατούν τους ανθρώπους με παραπλανητικές πρακτικές, μία από τις οποίες είναι η χρήση χωρίων έξω από το πλαίσιο όπου υπάρχουν, αλλοιώνοντας έτσι το νόημα.

7. «Λίγο εδώ και λίγο εκεί»

Κανένα χωρίο της Αγίας Γραφής δεν μπορεί και δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί μόνο του για τη δημιουργία κάποιας διδασκαλίας/δόγματος. Να λαβαίνετε υπόψη σας όλα όσα λένε οι Γραφές για ένα συγκεκριμένο θέμα και να τα συνυπολογίζετε προκειμένου να αποκτήσετε ορθή γνώ-

ση ώστε να κατανοήσετε αυτό που διδάσκεται από τη Βίβλο ως σύνολο.

8. Ερμηνεύει τον εαυτό της

Το χωρίο Β' Πέτρου 1/α/20 λέει πως η Αγία Γραφή δεν είναι ζήτημα «ιδιωτικής ερμηνείας» (διασαφήσεως). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αφήσουμε την ίδια την Αγία Γραφή να ερμηνεύσει τον εαυτό της. Αν κάποια έννοια ή όρος της Βίβλου δεν είναι αμέσως κατανοητά, συνεχίστε να αναζητείτε την εξήγηση που βρίσκεται εκεί κοντά ή σε κάποιο άλλο σημείο της Βίβλου.

9. Αρχίστε με ό,τι καταλαβαίνετε

Ποτέ μην επιχειρήσετε να ορίσετε κάποια διδασκαλία/δόγμα επάνω σε ασαφείς περικοπές της Αγίας Γραφής. Μερικοί εκμεταλλεύονται σκόπιμα τα δυσερμήνευτα χωρία των Γραφών, επειδή έτσι μπορούν να χτίζουν και να υποστηρίζουν τις κακοδιδασκαλίες τους.

10. Υπάρχουν και άλλες μεταφράσεις

Όταν βρίσκεστε απέναντι σε μια αμφισβητήσιμη ή ασαφή περικοπή, κοιτάξτε πώς έχουν αποδώσει τα ίδια χωρία άλλες μεταφράσεις. Συνήθως έτσι ξεκαθαρίζουν τα πράγματα. Αν και η Νεοελληνική Μετάφραση της Αγίας Γραφής (Βάμβα) είναι μια πολύ καλή μετάφραση, η Νέα Δημοτική Μετάφραση (Βιβλική Εταιρεία) και η Μετάφραση Ιωαννίδη (Λόγος) συχνά βοηθούν στην καλύτερη κατανόηση κάποιων σημείων, επειδή έγιναν στη γλώσσα της εποχής μας. Το ίδιο βοηθητικές είναι οι σύγχρονες μεταφράσεις στα Αγγλικά και άλλες γλώσσες.

11. Καμία μετάφραση δεν είναι τέλεια

Πέρα από την ανθρώπινη αδυναμία, να αποδώσει με τρόπο απόλυτο τις έννοιες των αρχαίων κειμένων, υπάρχει κίνδυνος από μεταφράσεις που έγιναν με σκοπό να υποστηρίξουν κάποια συγκεκριμένη δογ-

ματική διδασκαλία. Κλασικό παράδειγμα είναι η λεγόμενη «**Μετάφραση Νέου Κόσμου**» (ΜΝΚ) που έγινε από τους «Μάρτυρες της Σκοπιάς» με στόχο να υποστηρίξουν τις κακοδιδασκαλίες τους. Αυτό σε κάποιο βαθμό ισχύει και με την ΝΔΜ, που είναι έντονα επηρεασμένη από δόγματα της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

12. Βοηθήματα ή σχολιολογία

Τέτοια βοηθήματα είναι χρήσιμα για την κατανόηση ιστορικών και γραμματικών στοιχείων. Αλλά δεν είναι ανάγκη να χρησιμοποιείτε όλη την ώρα βοηθήματα μελέτης ή σχολιολογία της Βίβλου. Πολλά από αυτά προβάλλουν τα δόγματα που πίστευαν οι συγγραφείς τους. Η αντικειμενικότητά τους δεν είναι πάντα αρκετή για να δεχτείς όλα όσα λέγονται και να καταλήξεις στην ερμηνεία της Βίβλου. Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε ούτε σε "τυποποιημένα δόγματα" ούτε σε νεωτεριστικές διδασκαλίες.

13. Προσοχή σε παραπομπές ή σημειώσεις

Οι παραπομπές –ή άλλες σημειώσεις και επεξηγήσεις στα περιθώρια ή στο τέλος κάποιων εκδόσεων της Αγίας Γραφής– δεν είναι μέρος του ιερού κειμένου. Δεν έχουν συνταχτεί από θεόπνευστους ανθρώπους και, χωρίς αυτό να έχει γίνει κατ' ανάγκη σκοπίμως, συχνά παραπέμπουν σε άσχετα χωρία και παρασύρουν σε λάθος συμπεράσματα.

14. Κρατάτε δικές σας σημειώσεις

Αν κρατάτε σημειώσεις στην Αγία Γραφή που συνήθως χρησιμοποιείτε, αυτό βοηθά να θυμάστε και να συσχετίζετε περικοπές που έχετε ήδη μελετήσει, ώστε να καταλαβαίνετε καλύτερα τα θεία νοήματα. Όταν μελετάτε εκ νέου κάποια δύσκολη περικοπή, είναι ιδιαίτερα χρήσιμο και ευχάριστο να βρίσκετε εκεί προηγούμενες προσωπικές σας σημειώσεις, που φέρνουν στη μνήμη παλαιότερα συμπεράσματά σας.

Σε ποιον «ανήκει» η Εκκλησία;

Η προφανής απάντηση, φυσικά, είναι στον Ιησού Χριστό! Εκείνος είπε: «**Θα οικοδομήσω την εκκλησία μου**» (Ματθ. 16/15/18). Χωρίς Αυτόν η εκκλησία δεν είναι τίποτε. Εκείνος επιβλέπει κάθε εκκλησιαστική σύναξη (Αποκ. κεφ. 2-3). Αυτός δέχεται ως μέλη όλους όσους έρχονται προς Αυτόν από τον Πατέρα (Ιωάν. 6/5/37). Τώρα προετοιμάζει μια συνάντηση μαζί τους (Ιωάν. 14/1δ/2). Κάθε ένας που κάλεσε είναι πολύτιμος για τον Ίδιο και για τον Πατέρα, και όλοι είναι «**μέτοχοι**» στην εκκλησία Του.

Όλοι οι χριστιανοί αποτελούν μέρος της μιας και μόνης αληθινής εκκλησίας. Κάθε εκκλησιαστική σύναξη απαρτίζεται από άνδρες και γυναίκες σε διαφορετικά στάδια πνευματικής ανάπτυξης, ενώ ενδεχομένως να υπάρχουν μεταξύ τους και άτομα που ενδιαφέρονται ή είναι απλοί επισκέπτες (Α΄ Κορ. 14/1δ/23-25). Ο Κύριος τούς φέρνει όλους κοντά με σκοπό την οικοδομή τους, και Αυτός ορίζει κατάλληλα άτομα για να ποιμαίνουν αυτή την ανομοιογενή ομάδα, οδηγώντας την σε πνευματική ωριμότητα.

Όμως, νωρίς στην ιστορία της εκκλησίας αυτό άρχισε να αλλάζει. Ο Ιησούς εκδιώχθηκε από την ηγεσία της εκκλησίας Του, και τη θέση αυτή την πήραν άνθρωποι. Ο απόστολος Παύλος προειδοποίησε τους πρεσβύτερους της Εφέσου (ανθρώπους καταρτισμένους για να υπηρετούν ως επίσκοποι), ότι «**και εξ υμών αυτών θέλουσι σηκωθή άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, διά να αποσπώσι τους μαθητάς οπίσω αυτών**» (Πράξ. 20/κ/30).

Ο σκοπός του διορισμού τους ήταν να υπηρετούν: «**Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το Πνεύμα το Άγιον σάς έθεσεν επισκόπους, διά να ποιμαίνετε την εκκλη-**

σίαν του Θεού, την οποίαν απέκτησε διά του ιδίου αυτού αίματος», «**μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων** [=την κληρονομίαν] **αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου**» (Α΄ Πέτρ. 5/ε/3). Αυτοί οι άνθρωποι, που ήταν και οι ίδιοι μέρος της κληρονομιάς του Θεού, «**ποιμένες**» του ποιμνίου του Θεού (Πράξ. 20/κ/28), ο Ιησούς είπε ότι δεν θα έπρεπε να ενεργούν ως άρχοντες (Ματθ. 20/κ/25).

Πλέον, αυτό που επικράτησε είναι διάφορα κεντρικά σώματα διοίκησης, που επιβλέπουν πολλές τοπικές ή δογματικές εκκλησιαστικές συνάξεις. Η εκκλησιαστική ιεραρχία θεωρεί ως «**κλήρο**» μόνο τον εαυτό της, και όχι ολόκληρη την εκκλησία του Θεού. Έχοντας σφετεριστεί την θεία εξουσία, «**υπηρετεί**» την εκκλησία συγκεντρώνοντας στον εαυτό της το ενεργητικό της εκκλησίας. Όλες οι αποφάσεις είναι στα χέρια της, χωρίς να επιτρέπεται έκφραση γνώμης από τον πραγματικό «**κλήρο**», που είναι ο λαός του Θεού.

Σε πλήρη αντίθεση προς το πρότυπο διακυβέρνησης της Καινής Διαθήκης, η εκκλησιαστική ηγεσία έγινε συγκεντρωτική, οι αποφάσεις ορίζονται εξ αποστάσεως, χαρίσματα και ικανότητες αγνοούνται, μισθοί και συντάξεις αποδίδονται χωρίς τη γνώμη του ποιμνίου. Πλέον «**ποιμένες**» είναι οι άνθρωποι, ενώ η εκκλησία έγινε μια επιχείρηση, αναίσθητη απέναντι στη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και κουφή στη φωνή του «**ΑΡΧΙΠΟΙΜΕΝΟΣ**» Ιησού.

Είναι ζωτικής σημασίας για την χριστιανική σύναξη όχι να ακούει φωνές ανθρώπων, αλλά να «**ακούει**» τη φωνή της Κεφαλής της εκκλησίας, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από τον λόγο Του, που βρίσκεται καταχωρημένος μόνο μέσα στις Άγιες Γραφές. **11**

Ποιος είναι ο “πλησίον” μου;

ΟΧΙ μόνο ο νομικός, που πλησίασε τον Κύριο με προκατάληψη και επιφυλάξεις, αλλά ο κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος έχει τους προβληματισμούς του. Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς μεταφυσικές ανησυχίες. Ακόμα κι εκείνοι που παρουσιάζονται πως δεν έχουν, έχουν ίσως τις περισσότερες. Τα ερωτήματα "Από πού έρχομαι και πού πηγαίνω", "Τί υπάρχει μετά το θάνατο;" –κι ακόμη περισσότερο– "Πώς κατακτάται η άλλη ζωή;" είναι ερωτήματα και προβληματισμοί, τόσο φυσικοί.

Αυτό ακριβώς το ερώτημα θέτει και

**Και ο Σαμαρείτης, ναι, ο Σαμαρείτης
ο "αιρετικός", ο περιφρονημένος
από τους Ιουδαίους,
έδειξε την αληθινή,
την ολοκληρωμένη αγάπη,
όχι σ' ένα φίλο, αλλά σ' έναν "εχθρό".**

ο νομικός στον Κύριο. «**Τι ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;**» (Λουκ. 10/1/25). Πώς κερδίζεται η αιώνια ζωή; Ο νομικός θέτοντας το ερώτημα έκανε ένα λάθος, μια μετάθεση ή μάλλον ένα χωρισμό. Χώριζε την αιώνια ζωή από την παρούσα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως και η μία και η άλλη ζωή είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένες. Δεν κερδίζεται η μία χωρίς την άλλη. Η μία είναι

συνέχεια της άλλης και αποτέλεσμα τής εδώ. Την αιώνια ζωή, δηλαδή, πρέπει να αρχίσεις να τη ζεις από τη Γη αυτή. Να κάνεις από τώρα τη Γη Ουρανό. Να ζεις στη Γη και συγχρόνως να ζεις στον Ουρανό. Να φέρνεις, όπως μας δίδαξε να προσευχόμαστε ο Κύριος, τη βασιλεία του Θεού στη Γη για τον εαυτό σου και για τους άλλους.

Αυτήν ακριβώς την απάντηση τού δίνει κι αυτή την τοποθέτηση τού κάνει ο Κύριος. Είναι σαν να του λέει: *Εσύ μιλάς για την αιώνια ζωή κι εγώ σου μιλάω μόνο για τη ζωή. Γιατί χωρίζεις τη ζωή στην εδώ και στην εκεί; Η ζωή είναι μία. Είναι η ζωή, που μας προσφέρει η αγάπη του Θεού και η αγάπη στον Θεό. Είναι η ζωή τής αγάπης που ξεκινάει από εδώ και συνεχίζεται αιώνια. Αλλά η αγάπη στον Θεό, η γνησιότητα της αγάπης στον Θεό, ελέγχεται με την αγάπη*

στον άνθρωπο, στον πλησίον. Δεν υπάρχει αγάπη στον Θεό χωρίς αγάπη στον άνθρωπο.

Αλλά ο νομικός δεν σταματάει ως εδώ. Στο ένα ερώτημα πήρε απάντηση. Θέτει όμως και δεύτερο. Αυτός ο «**πλησίον**» που πρέπει να αγαπήσω, ποιος είναι; Η περιορισμένη νοοτροπία τής εποχής δεν διευκόλυνε τη θεώρηση του

πλησίον. Για τους Ιουδαίους «πλησίον» ήταν μόνο οι Ιουδαίοι. Δυσκολεύονταν να συμπεριλάβουν σ' αυτόν τους άλλους, τους ξένους, τους αλλοεθνείς. Πώς είναι δυνατόν να αγαπήσεις έναν άγνωστό σου, πολύ περισσότερο έναν αντίπαλο και εχθρό σου;

Ο Κύριος τη φορά αυτή δεν του απαντάει αμέσως. Του διηγείται την παραβολή του σπλαχνικού Σαμαρείτη. Του παρουσιάζει τέσσερα πρόσωπα, ή μάλλον τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων, που διαδραματίζουν η καθεμία ένα κεντρικό ρόλο: Οι ληστές, ο ιερέας, ο Λευίτης και ο Σαμαρείτης.

- Οι πρώτοι εγκληματούν, οι δύο άλλοι αδιαφορούν και ο τέταρτος σπλαχνίζεται.

- Οι πρώτοι εκπροσωπούν την ωμή βία, την απανθρωπιά, που δημιουργεί πληγές, που εγκληματεί, για να εκμεταλλευτεί. Οι άλλοι εκπροσωπούν την αδιαφορία. Όχι λιγότερο ένοχοι από τους πρώτους. Γιατί, αν οι πρώτοι προκαλούν πληγές, οι δεύτεροι, ενώ μπορούν, αδιαφορούν και δεν τις επουλώνουν. Ακριβώς, γιατί δεν αρκεί να μην κάνεις το κακό. Αν μπορείς να κάνεις το καλό και δεν το κάνεις, είσαι ένοχος. Αμαρτάνεις.

- Οι πρώτοι τον τραυμάτισαν. Οι δεύτεροι, με την αδιαφορία τους, τον άφησαν να σβήσει μόνος, αβοήθητος στην ερημιά.

- Και ο Σαμαρείτης, ναι, ο Σαμαρείτης ο "αιρετικός", ο περιφρονημένος από τους Ιουδαίους, έδειξε την αληθι-

νή, την ολοκληρωμένη αγάπη, όχι σ' ένα φίλο, αλλά σ' έναν "εχθρό" του.

Εδώ αντιστρέφονται οι ρόλοι. Ο νομικός από ερωτών γίνεται τώρα ερωτώμενος. Αυτός έθεσε το ερώτημα και τώρα καλείται να απαντήσει ο ίδιος στο ερώτημά του. «**Ποιος είναι ο πλησίον μου;**» ρώτησε. Και ο Κύριος του γυρίζει την ερώτηση: «**Ποιος από τους τρεις, από τον ιερέα, τον Λευίτη, τον Σαμαρείτη, υπήρξε ο πλησίον;**»

Τώρα πια δεν χρειάζεται να μελετήσει το νόμο. Τώρα έχει μπροστά του ζωντανό το παράδειγμα της έμπρακτης αγάπης.

Δεν έχει απλώς μια διδασκαλία. Έχει ένα ζωντανό πρότυπο. [...]

«ΖΩΗ», Σεπτέμβριος 2014.

Υπάρχει πρόβλημα;

Δεν είχε ο Ιησούς Μαθήτριες;

Κάποιοι ρωτούν: **–Γιατί δεν είχε ο Ιησούς Μαθήτριες;** Αλλά οι μελετητές των Αγίων Γραφών ξέρουν καλά πως και βέβαια είχε! Πάντως είναι γεγονός ότι ο Ιησούς διάλεξε μόνο 12 άντρες για να Τον ακολουθούν ως Μαθητές Του και Απόστολοι. Ούτε 6 άντρες και 6 γυναίκες, ούτε ένα διαφορετικό αριθμό αντρών και γυναικών. Γιατί το έκανε αυτό;

Όποια εξήγηση και αν δώσουμε, εκείνο που συχνά ξεχνάμε, είναι πως όντως ο Ιησούς είχε και μια εξίσου πολυάριθμη ομάδα γυναικών που Τον ακολουθούσαν.

1. Λέει το Ευαγγέλιο του Λουκά για αυτές τις γυναίκες:

«Και μετά ταύτα διήρχετο αυτός πάσαν πόλιν και κώμην, κηρύττων και ευαγγελιζόμενος την βασιλείαν του Θεού, και οι δώδεκα ήσαν μετ' αυτού, και γυναίκες τινές, αίτινες ήσαν τεθεραπευμέναι από πνευμάτων πονηρών και ασθενειών, Μαρία η καλουμένη Μαγδαληνή, εκ της οποίας είχαν εκβή επτά δαιμόνια, και Ιωάννα η γυνή του Χουζά, επιτρόπου του Ηρώδου, και Σουσάννα και άλλαι πολλαί, αίτινες διηκόνουν αυτόν από των υπάρχοντων αυτών» (Λουκ. 8/η/1-3).

2. Μια ομάδα γυναικών ακολούθησε τον Ιησού και όταν Εκείνος σταυρώθηκε, τότε που Τον εγκατέλειψαν όλοι οι άντρες –εκτός από τον Ιωάννη– και έμειναν εκεί ως τον ενταφιασμό Του. Γράφει το Ευαγγέλιο του Μάρκου:

«Ήσαν δε και γυναίκες από μακρόθεν θεωρούσαι, μεταξύ των οποίων ήτο και Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου του μικρού και του Ιωσή, και η Σαλώμη, αίτινες και ότε ήτο εν τη Γαλιλαία ηκολούθουν αυτόν και υπηρέτουν αυτόν, και άλλαι πολλαί, αίτινες συνανέβησαν μετ' αυτού εις Ιεροσόλυμα» (Μάρκ. 15/ιε/40-42).

Το ρήμα «ακολουθώ» εδώ δεν σημαίνει απλή συνοδοιπορία αλλά παρακολούθηση ενός Δασκάλου. Θυμηθείτε πως όταν ο Ιησούς κάλεσε τον Ματθαίο και τον Φίλιππο τους είπε: **«Ακολουθεί μοι»** (Ματθ. 9/θ/9, Ιωάν. 1/α/43).

3. Επίσης μια ομάδα γυναικών ήταν οι πρώτες που έμαθαν για την ανάσταση του Ιησού:

«Την δε πρώτην ημέραν της εβδομάδος, ενώ ήτο όρθρος βαθύς, ήλθον εις το μνήμα φέρουσαι τα οποία ητοίμασαν αρώματα, και άλλαι τινές μετ' αυτών. Εύρον δε τον λίθον αποκεκυλισμένον από του μνημείου, και εισελθούσαι δεν εύρον το σώμα του Κυρίου Ιησού» (Λουκ. 24/κδ/1-4,10).

Αν και σχετικά με την Ανάσταση αναφέρονται μόνο τα ονόματα τριών γυναικών (Μαρία η Μαγδαληνή, Μαρία η μήτηρ του Ιακώβου και Ιωσή, και η Σαλώμη), ο Λουκάς προσθέτει πως μαζί τους ήταν **«και άλλαι τινές»**, χωρίς να δίνονται ονόματα ή ο αριθμός τους.

Εν γένει τα Ευαγγέλια καταγράφουν ονόματα αρκετών γυναικών που ακολούθησαν τον Ιησού όπως: •Μαρία η Μα-

γδαληνή, •Ιωάννα, •Σουζάνα, •Μαρία, μητέρα των Ιακώβου και Ιωσή (κατά πολ- λούς αυτή ήταν η μητέρα του Ιησού και των αδελφών Του), •Σαλώμη (γυναίκα του Ζεβεδαίου και μητέρα των αποστό- λων Ιακώβου και Ιωάννη), •Μάρθα και •Μαρία, αδελφές του Λάζαρου, και επί- σης σημειώνεται πως υπήρχαν και «**άλλαι πολλαί**» (Λουκ. 8/η/3) που δεν ξέρουμε το όνομά τους.

Ο Ιησούς συγχάρηκε την αδελφή του Λαζάρου Μαρία, επειδή διάλεξε τη θέση του μαθητή, στα πόδια Του (Λουκ. 10/ι/38-42), και την πρόβαλε ως παρά- δειγμα στη Μάρθα. Αλλά και η Μάρθα συζήτησε με τον Ιησού σοβαρά για την ανάσταση των νεκρών (Ιωάν. 11/ια/24).

Επίσης γνωρίζουμε τη συζήτηση που είχε ο Κύριος με τη Σαμαρείτισσα, στο πηγάδι του Ιακώβ, και πώς την οδήγησε στην κατανόηση της πνευματικής φύσης του Θεού και την ανάγκη να ελευθερω- θούμε από τους τύπους και τα σύμβολα, χωρίς να Τον ενδιαφέρει ο “σκανδαλι- σμός” των μαθητών, ότι «**ελάλει μετά γυ- ναικός**» (Ιωάν. 4/δ/27).

Γιατί λοιπόν ξεχωρίζουν και παρουσιάζονται ως σημαντικότεροι οι 12 άντρες μαθητές του Ιησού; Φαίνεται πως είναι αρχή του Θεού, να προσαρμόζεται σε διαφορετικά πλαίσια και πολιτισμούς, ώστε να μην εμποδίζονται οι άνθρωποι να Τον ακολουθήσουν. Γνωρίζουμε για παράδειγμα, πως ενώ αρχικά δεν ήταν θέλημα του Θεού ο λαός Ισραήλ να έχει βασιλιά (Α΄ Σαμ. 8/η/5-22), όταν εκείνοι διάλεξαν αυτό τον δρόμο, ο Κύριος προ- τίμησε να εργαστεί τα σχέδιά Του μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Επίσης είναι προφανές ότι ο Θεός δεν ήθελε να Του χτίσουν Ναό. Όταν όμως ο Δαβίδ αποφάσισε να το κάνει, ο Κύριος δέχτηκε να ευλογήσει το Ναό, που θα έχτιζε ο Σολομώντας (Β΄ Σαμ. 7/ζ/5-16).

Επειδή στα χρόνια του Χριστού και των Αποστόλων η νοοτροπία ήταν πα- τριαρχική, ενδεχομένως ο Θεός προτίμη- σε να σεβαστεί τα πλαίσια εκείνης της κουλτούρας, για να διευκολυνθούν πε- ρισσότεροι άνθρωποι να δεχτούν το λυ- τρωτικό και σωτηριώδες μήνυμα του Ευαγγελίου. Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι ακόμη και οι 11 Μαθητές δυσκολεύτηκαν να δεχτούν την μαρτυρία των γυναικών για την Ανάσταση του Χριστού, θεωρώ- ντας τα λόγια τους ως παραλήρημα (Λουκ. 24/κδ/11).

Παρόλα αυτά εκείνες οι γυναίκες συ- νυπήρξαν μαζί με τους Απόστολους μετά την Ανάληψη του Κυρίου στο Ανώ- γειο της Ιερουσαλήμ και προσεύχονταν μαζί τους (Πράξ. 1/α/14). Και βεβαίως όταν το Ευαγγέλιο κηρύχτηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, άνοιξε την είσοδο στην Εκκλησία χωρίς καμία εξαίρεση (Πράξ. 2/β/18).

Άντρες και γυναίκες είχαν όλοι τη θέση του «**μαθητή**» στο σώμα της Εκκλη- σίας. Έτσι η •Δορκάδα αναφέρεται ως «**τις μαθήτρια ονόματι Ταβιθά**» (Πράξ. 9/θ/36), χωρίς διάκριση από άλλους επώ- νυμους άνδρες – π.χ. τον Ανανία, που βά- φτισε τον Σαύλο και τον Τιμόθεο, που και οι δύο συστήνονται με τον όρο «**μαθητής τις**» (Πράξ. 9/θ/10, 16/ις/1). Δεν είναι τυ- χαίο, βεβαίως, ότι ο τελευταίος έμαθε τα Ιερά Γράμματα από τη μητέρα του •Ευ- νίκη και την γιαγιά του •Λωΐδα (Β΄ Τιμ. 1/α/5). Επίσης στον Τίτο ανέθεσε καθή- κον να προτρέπει τις ώριμες γυναίκες «**να νουθετώσι τας νέας να ήναι φίλαν- δροι, φιλότεκνοι**» κ.λπ. (Τίτ. 2/α/4).

Έτσι κι αλλιώς, με τον όρο «**μαθητές**» γνωρίζονταν οι πιστοί την πρώτη εποχή, και μόνο αργότερα τους δόθηκε το όνο- μα «**χριστιανοί**» – στην Αντιόχεια (Πράξ. 11/ια/26). Και βέβαια από τις χριστιανές γυναίκες και μαθήτριες θα μπορούσαμε να μνημονεύσουμε επιπλέον την •Πρί-

σκιλλα, την •Φοίβη και αρκετές άλλες (Ρωμ. 16/ις).

Αλλά δεν ήταν μόνο πολιτισμικός ο λόγος για τον οποίο ο Κύριος διάλεξε άντρες για να είναι Απόστολοι. Όταν αργότερα η Εκκλησία ξεπέρασε τα στενά όρια της Ιουδαίας, προς τον ελληνορωμαϊκό κόσμο –όπου η θέση των γυναικών ήταν αρκετά διαφορετική από εκείνη με ταξύ των Ιουδαίων– ο Θεός δεν άλλαξε τα πράγματα. Σε όλες τις εκκλησίες –Ιουδαίων και Εθνικών– ως επίσκοποι - πρεσβύτεροι - ποιμένες διορίζονταν μόνο άντρες, ενώ για τις γυναίκες περιορίστηκαν τα λειτουργήματα της προφητείας και της διακονίας (Πράξ. 21/κα/9, Ρωμ. 16/ις/1).

Όταν εξηγεί στον Τιμόθεο τους διαφορετικούς ρόλους μεταξύ ανδρών και γυναικών μέσα στην οικογένεια και την Εκκλησία, ο απόστολος Παύλος δεν αναφέρει ως αιτιολογία κάποια θεία ή εκκλησιαστική απόφαση “κατ’ οικονομίαν” και προσωρινή, αλλά δίνει μια σοβαρότερη εξήγηση, παραπέμποντας στην αρχική δημιουργία του ανθρώπου, όταν «**ο Αδάμ πρώτος επλάσθη, έπειτα η Εύα**». [Σε αυτό το «πρώτος» εκτός από την σημασία του τακτικού αριθμητικού (=πρώτος στη σειρά), κάποιοι δίνουν την έννοια του «πρώτος» σε σημασία, ιδίως επειδή λέει «**πρώτος επλάσθη**» και όχι «**πρώτον επλάσθη**» – όπως θα ταίριαζε καλύτερα. Εδώ θυμίζουν και τον λόγο του Κυρίου: «**Όστις θέλη να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών**» (Ματθ. 20/κ/27)].

Επιπλέον τονίζουν το γεγονός ότι η Εύα δεν υπήρξε αρχική δημιουργία αλλά προήλθε από την πλευρά του Αδάμ. Ο Παύλος γράφει εν προκειμένω: «**Η γυνή είναι δόξα του ανδρός. Διότι ο ανήρ δεν είναι εκ της γυναικός, αλλ’ η γυνή εκ του ανδρός· επειδή δεν εκτί-**

σθη ο ανήρ διά την γυναίκα, αλλ’ η γυνή διά τον άνδρα» (Α΄ Κορ. 11/ια/7-9).

Συνεπώς, η υπεροχή τού ανδρός στην εκκλησιαστική και οικογενειακή τάξη, παρουσιάζεται όχι μόνο σύμφωνη με τους νόμους της φύσης αλλά και προϋπήρξε της πτώσης, παρόλο που η πτώση επέφερε ακόμη χειρότερη θέση για τη γυναίκα, όπως σημειώνεται από τον Απόστολο, που προσθέτει και την ιστορική αιτιολογία, ότι «**ο Αδάμ δεν ηπατήθη, αλλ’ η γυνή απατηθείσα έγεινε παραβάτις**» (Α΄ Τιμ. 2/β/14).

Σήμερα, όλο και λιγότεροι είναι οι πρόθυμοι να δεχτούν αυτούς τους λόγους της Καινής Διαθήκης. Τους τελευταίους αιώνες εκδηλώνεται συστηματικά η επαναστατική νοοτροπία, αλλά ποιος έχει το δικαίωμα να αφαιρεί ή να ερμηνεύει κατά το δοκούν τα θεία λόγια των Γραφών;

Πάντως, όπως προαναφέρθηκε, η βουλή αυτή του Θεού δεν έχει καμία αρνητική επίπτωση στη συμμετοχή των γυναικών στη σωτηρία, όπου μετέχουν μαζί με τους άντρες και εξ ίσου με αυτούς, καθώς «**Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε εις εν Χριστώ Ιησού**» (Γαλ. 3/γ/28).

Ο Θεός αγάπησε τον άνθρωπο όπως τον δημιούργησε από την αρχή, «**κατ’ εικόνα εαυτού· κατ’ εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς**» (Γέν. 1/α/27). Για τούτη την αγάπη Του, μάλιστα, παρόλο που, όπως προαναφέρθηκε, η Εύα υπήρξε η πρώτη «**παραβάτις**», ο Θεός διάλεξε να φέρει τη λύτρωση όχι μέσω του ανδρός αλλά μέσω του «**σπέρματος της γυναικός**», χαράζοντας καινούργια μονοπάτια και προοπτικές για την Βασιλεία Του (Γέν. 3/γ/15, Α΄ Τιμ. 2/β/15).

Αν έμοιαζε με εμάς ο Χριστός...

Ο απόστολος Παύλος καλούσε τους πιστούς ΝΑ ΜΟΙΑΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ. Αυτό είναι κάτι που η Βίβλος το λέει ξανά και ξανά, επειδή θεωρεί τους πιστούς ως ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και τα τέκνα είναι φυσιολογικό ΝΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥΣ.

Επειδή αυτά τα έχουμε ακούσει και διαβάσει πάρα πολλές φορές, κάπου έχουν περάσει στο βάθος του μυαλού μας και πλέον ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΤΥΠΩΣΗ, γι' αυτό τα προσπερνούμε χωρίς να τους δίνουμε προσοχή καθώς περνούν κατευθείαν στο υποσυνείδητο, χωρίς να περάσουν από τον έλεγχο του ΛΟΓΙΚΟΥ μας. Αν δεν συνέβαινε το τελευταίο, τότε τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά για όλους όσοι θέλουν να ονομάζονται ΠΙΣΤΟΙ του Χριστού και ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει μια πολύ χρήσιμη ικανότητα, να ΑΠΟΣΙΩΠΑ ή ΑΤΟΝΕΙ κάποια πράγματα. Αν το επάγγελμά σας απαιτεί να εργάζεστε σε κάποιο χώρο με έντονες οσμές, στην αρχή αυτό σας δυσκολεύει, όπως δυσκολεύει και κάθε έναν που θα έρθει σ' εκείνο το χώρο για πρώτη φορά. Όμως, με το πέρασμα του χρόνου, αυτό "ξεπερνιέται" και πλέον η ενόχληση δεν είναι το ίδιο έντονη, ώσπου να γίνει και εντελώς αδιάφορη. Το ίδιο το παθαίνουν εκείνοι που βάζουν στο στόμα τους τσιγάρο για πρώτη φορά. Η πρώτη αντί-

δραση είναι να βήχουν, να δακρύζουν, να νιώθουν το στόμα πικρό, να ενοχλούνται ακόμη και από την οσμή των ρούχων τους. Ύστερα από κάποιο διάστημα, όμως, δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς αυτή την μέχρι πρότινος απαίσια οσμή του καπνού και την δυσάρεστη επίδραση της νικοτίνης στον οργανισμό.

Το ίδιο γίνεται και με εκείνους που εργάζονται ή ζουν κοντά σε μεγάλους θορύβους. Κάποτε ένας συγγενής μας κατοικούσε πολύ κοντά στο παλαιό Αεροδρόμιο του Ελληνικού, που ήταν τόσο κοντά στα σπίτια. Όταν επισκεπτόμασταν εκείνη την οικογένεια, και τα αεροπλάνα περνούσαν επάνω μας καθώς προσγειώνονταν και απογειώνονταν, δεν μπορούσαμε να ακούσουμε ο ένας τον άλλο από το θόρυβο... Όμως οι συγγενείς μας κατοικούσαν σ' εκείνο το σπίτι και μάλιστα μπορούσαν να κοιμούνται αμέριμνα κάτω από το θόρυβο των αεροσκαφών, χωρίς την παραμικρή ενόχληση.

Αυτή η ικανότητα, που ως ένα σημείο αποδεικνύεται χρήσιμη, εντούτοις γίνεται σοβαρή ΑΔΥΝΑΜΙΑ αν από αυτή τη "συνήθεια" μπορεί να κινδυνεύσει η ζωή μας. Το διαπιστώνω αυτό κάποιες φορές την ώρα που οδηγώ το αυτοκίνητο σε δρόμους με πυκνή κυκλοφορία, καθώς ο θόρυβος και τα φώτα από τα άλλα αυτοκίνητα ξεφεύγουν από την προσοχή μου.

Κάποτε ένας οδηγός από πίσω κορνάρει ή αναβοσβήνει τα φώτα του για να προσπεράσει, αλλά εγώ αργώ να αντιληφθώ το σήμα του. Άλλοτε, ενώ ταξιδεύω αμέριμνος, κάποιο μεγάλο φορτηγό προσπερνά από δίπλα μου με μεγάλη ταχύτητα, χωρίς προηγουμένως να το έχω αντιληφθεί. Αν εκείνη την στιγμή εγώ απρόσεκτος κάνω κάποιον ελιγμό στο τιμόνι, μπορεί εύκολα να συγκρουστώ μαζί του με πολύ κακά αποτελέσματα.

Ατυχώς, αυτό που περιγράφηκε παραπάνω λειτουργεί επικίνδυνα στην πνευματική μας ζωή. Κάποιος ψάλλει στην εκκλησία λόγια ύψιστης σημασίας, όμως η προσοχή του απορροφάται από τις νότες, τους ρυθμούς και τα κορδελάκια της μουσικής, ώστε το μήνυμα των λόγων –που ο ίδιος μάλιστα συνήθως τα διαβάζει στο βιβλίο των ύμνων και εκφράζει με το στόμα του–, δεν αγγίζει καθόλου την ψυχή του. Με τα λόγια του παρακαλεί τον Θεό να εργαστεί επάνω του (π.χ. να ΛΑΜΠΡΥΝΕΙ ΤΟΝ ΧΙΤΩΝΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ), όμως το μυαλό του σκέφτεται σε ποιον ήχο ψάλλει, πόσο χρόνο να κρατήσει την “κορώνα”, πόσο να ανεβάσει το “κρεσέντο” και πότε να κάνει το “πιανίσιμο”. Για αυτό τα λόγια που λέει δεν αγγίζουν το λογικό και την καρδιά του.

Αν διάβαζε τα ίδιο λόγια σε μια άλλη στιγμή –χωρίς να τα ψάλλει– θα μπορούσε να ξεχειλίσει σε αισθήματα μετάνοιας ή ευγνωμοσύνης, όμως τώρα ο νους του «μένει ακαρποφόρητος», για να δανειστούμε τα λόγια του Παύλου.

Ας επιστρέψουμε τώρα στην προτροπή που παραθέσαμε στην αρχή αυτού του άρθρου, και ας προσπαθήσουμε πρώτα να θυμηθούμε πόσες εκατοντάδες φορές έχουμε ακούσει ή διαβάσει αυτή τη φράση: **ΝΑ ΜΟΙΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ!** Πράγματι, και την ακούσαμε και την διαβάσαμε και σε αυτήν αναφερθήκαμε

πάρα πολύ συχνά, αλλά το γεγονός είναι ότι τις περισσότερες φορές πέρασε απαρατήρητη, χωρίς να αγγίξει ή να διεγείρει την προσοχή μας και τον εσωτερικό μας κόσμο.

ΝΑ ΜΟΙΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ! Τι ωραία λόγια! Τι όμορφη σκέψη! Καλό είναι να το σκεφτούμε και να δούμε πώς μπορεί κάτι τέτοιο να συμβεί στη ζωή μας... Γρήγορα όμως η προσοχή μας κυριεύεται από κάτι άλλο: Πού πήγε το παιδί; Τι ώρα πρέπει να φύγω για να προλάβω το λεωφορείο; Έχω βάλει βενζίνη στο αυτοκίνητο; Πλήρωσα τη δόση στην τράπεζα; Έτσι η αρχική σκέψη μας για την ανάγκη **ΝΑ ΜΟΙΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**, εξατμίζεται για να δώσει τη θέση της σε κάτι άλλο, που εκείνη τη στιγμή θεωρούμε περισσότερο ΕΠΕΙΓΟΝ, και του δίνουμε ΑΜΕΣΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ.

Όσπου να κάνουμε αυτό το «άλλο», που υπερνίκησε στο μυαλό μας, η αρχική σκέψη για την ανάγκη **ΝΑ ΜΟΙΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ** έχει σκεπαστεί και έχει χαθεί μέσα σε μια ομίχλη άλλων σκέψεων και αισθημάτων.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος κίνδυνος: να σχηματίσουμε την εντύπωση πως ήδη **ΤΟΥ ΜΟΙΑΣΑΜΕ ΑΡΚΕΤΑ**, ώστε πλέον να μην χρειάζεται κάτι άλλο ή κάτι περισσότερο να γίνει. Συμβιβάζομαστε με την καθημερινότητα και τη ρουτίνα της ζωής μας και, αφού εμείς είμαστε ικανοποιημένοι, τι παραπάνω να θέλει ο Θεός; Επιτέλους δεν είμαστε ούτε σαν τον Άσωτο ούτε σαν τον Τελώνη των παραβολών.

Αυτό δημιουργεί την αίσθηση πως όλα πάνε καλά στη ζωή μας την πνευματική, για την οποία μάλιστα νιώθουμε υπερήφανοι και, ίσως, προσπαθούμε να προβληθούμε ως ιδανικά παραδείγματα προς μίμηση από άλλους.

Ο Παύλος θεωρούσε αυτή την κατάσταση παθολογική, γι' αυτό και πρότρεπε: **«Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε»** (Β' Κορ. 13/ιγ/5). Μια δοκιμή αυτής της μορφής ζητείται σε μηχανήματα ή συστήματα όπου υπάρχει ο κίνδυνος απορρύθμισης και αποσυντονισμού. Εξετάζεις ένα μηχανήμα αν λειτουργεί σύμφωνα με τις προδιαγραφές του και δοκιμάζεις μία στρατιωτική μονάδα, κατά πόσον είναι ικανή ν' ανταποκριθεί στον προρισμό της. Ατυχώς υπάρχει η τάση τα μηχανήματα να απορρυθμίζονται και οι άνθρωποι θεσμοί να χαλαρώνουν, σε βαθμό που την ώρα μιας κρίσης να μην μπορούν ν' ανταποκριθούν. Για τον λόγο αυτό κάθε τόσο γίνονται ασκήσεις ετοιμότητας, π.χ. σε ένα Πυροσβεστικό Σταθμό, επειδή, διαφορετικά, οι πυροσβέστες θα έχαναν την ικανότητά τους για άμεση και αποτελεσματική επέμβαση για την κατάσβεση μιας πυρκαγιάς.

Γι' αυτό προτείνουμε μία άλλη σκέψη: Τι θα λέγατε ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΝΑ ΜΟΙΑΣΕΙ ΜΕ ΕΜΑΣ; Να αγαπάει σαν εμάς... Να είναι άγιος σαν εμάς... Να συμπονάει σαν εμάς... Να ανησυχεί για τη διάδοση του Ευαγγελίου σαν εμάς...

Είναι βέβαιο πως κανένας μας δεν θα ήταν ευχαριστημένος με έναν Χριστό "όμοιο με τους ανθρώπους"... Θέλουμε τον Χριστό να είναι ΠΙΣΤΟΣ, ΣΤΑΘΕΡΟΣ, ΘΕΡΜΟΣ, ΙΣΧΥΡΟΣ, ΑΓΙΟΣ, ΚΑΘΑΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ, ΟΥΡΑΝΙΟΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. Διαφορετικά τι να Τον κάνουμε έναν Χριστό όμοιο με εμάς;

Και όμως, είναι ο Χριστός που ζητάει από εμάς το ίδιο ακριβώς: Να μοιάζουμε με Εκείνον!

Αντίθετα από διάφορες φράσεις ιεροκηρύκων και δασκάλων, που προσπαθούν να εμπνεύσουν στους πιστούς την

εντύπωση πως τα πάντα γίνονται αυτόματα και η χάρη τα σκεπάζει όλα και τα χορηγεί όλα, ο λόγος του Θεού μας καλεί να δράσουμε εμείς –να ποθήσουμε και να συμβάλλουμε σ' αυτό– ώστε να αποκτήσουμε όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά του Χριστού.

Να μερικά σχετικά χωρία:

ΠΙΣΤΟΣ – **«Μη γίνου άπιστος αλλά πιστός»** (Ιωάν. 20/κ/27). **«Γίνου πιστός μέχρι θανάτου, και θέλω σοι δώσει τον στέφανον της ζωής»** (Αποκ. 2/β/10).

ΣΤΑΘΕΡΟΣ – **«Μένετε σταθεροί, και μη υποβληθήτε πάλιν εις ζυγόν δουλείας»** (Γαλ. 5/ε/1). **«Μένετε σταθεροί και κρατείτε τας παραδόσεις, τας οποίας εδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών»** (Β' Θεσ. 2/β/15).

ΘΕΡΜΟΣ – **«Εξεύρω τα έργα σου, ότι ούτε ψυχρός είσαι ούτε ζεστός· είτε να ήσο ψυχρός ή ζεστός· ούτως, επειδή είσαι χλιαρός και ούτε ψυχρός ούτε ζεστός, μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου»** (Αποκ. 3/γ/15-16). **«Εις την σπουδήν άοκνοι, κατά το πνεύμα ζέοντες, τον Κύριον δουλεύοντες»** (Ρωμ. 12/ιβ/11).

ΙΣΧΥΡΟΣ – **«Αγρυπνείτε, στέκεσθε εν τη πίστει, ανδρίζεσθε, ενδυναμούσθε»** (Β' Κορ. 16/ις/13). **«Αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τω κράτει της ισχύος αυτού»** (Εφεσ. 6/ς/10).

ΑΓΙΟΣ – **«Καθώς είναι άγιος εκείνος, όστις σας εκάλεσεν, ούτω και σεις γίνεσθε άγιοι εν πάση διαγωγή· διότι είναι γεγραμμένον· Άγιοι γίνεσθε, διότι εγώ είμαι άγιος»** (Α' Πέτρ. 1/α/15-16). **«Καθώς παρεστήσατε τα μέλη σας δούλα εις την ακαθαρσίαν και εις την ανομίαν προς την ανομίαν, ούτω τώρα παραστήσατε τα μέλη σας δούλα εις την δικαιοσύνην προς αγιασμόν»** (Ρωμ. 6/ς/19).

ΚΑΘΑΡΟΣ – «Δι’ εαυτού έκαμε καθαρισμόν των αμαρτιών ημών» (Εβρ. 1/α/3). «Πλησιάσατε εις τον Θεόν, και θέλει πλησιάσει εις εσάς. Καθαρίσατε τας χείρας σας, αμαρτωλοί, και αγνίσατε τας καρδίας, δίγνωμοι» (Ιακ. 4/δ/8).

ΔΙΚΑΙΟΣ – «Δεν είναι δίκαιοι παρά τω Θεώ οι ακροαταί του νόμου, αλλ’ οι εκτελεσταί του νόμου θέλουσι δικαιωθή» (Ρωμ. 2/β/13). «Μη ομοζυγείτε με τους απίστους· διότι τίνα μετοχήν έχει η δικαιοσύνη με την ανομίαν; τίνα δε κοινωνίαν το φως προς το σκότος;» (Β’ Κορ. 6/ς/14).

ΟΥΡΑΝΙΟΣ – «Το πολίτευμα ημών είναι εν ουρανοίς, οπόθεν και προσμένονεν Σωτήρα τον Κύριον Ιησούν Χριστόν» (Φιλ. 3/γ/20). «Εάν λοιπόν συνανέστητε μετά του Χριστού, τα άνω ζητείτε, όπου είναι ο Χριστός καθήμενος εν δεξιά του Θεού, τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης» (Κολ. 3/γ/1-2).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ – «Ούτω και σεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικών, ζητείτε να περισσεύητε εν αυτοίς προς την οικοδομήν της εκκλησίας» (Β’ Κορ. 14/ιδ/12). «Αδελφοί, και εάν άνθρωπος απερισκέπτως πέση εις κανέν αμάρτημα, σεις οι πνευματικοί διορθόνετε τον τοιούτον με πνεύμα πραότητος, προσέχων εις σεαυτόν, μη και συ πειρασθής» (Γαλ. 6/ς/1).

Είναι βέβαιο ότι κανείς δεν νιώθει άνετα απέναντι σε έναν τέτοιο κατάλογο, επειδή είναι δεδομένο ότι «εις πολλά πταίομεν άπαντες» (Ιακ. 3/γ/1-2). Αυτός όμως ο λόγος του Ιακώβου δεν δόθηκε ως έδαφος για να δικαιολογήσουμε τις όποιες ατέλειες και πτώσεις μας, αλλά

ως πραγματική διαπίστωση που ποτέ δεν πρέπει να μας διαφεύγει προκειμένου καθημερινά να επιχειρούμε να διορθωνόμαστε και να ανερχόμαστε σε ανώτερα πνευματικά επίπεδα. Όχι για να καλύπτουμε τους εαυτούς μας αλλά –διακρίνοντας την πνευματική μας υστέρηση–, να «φροντίζωμεν περί αλλήλων, παρακινούντες εις αγάπην και καλά έργα» (Εβρ. 10/ι/24). Με άλλα λόγια, για να συμβαίνει και στη δική μας ζωή η ευχή του Παύλου «Καθώς λοιπόν παραλάβετε τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εν αυτώ περιπατείτε, ερριζωμένοι και εποικοδομούμενοι εν αυτώ και στερεούμενοι εν τη πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή μετά ευχαριστίας» (Κολ. 2/β/6-7).

Αφού, λοιπόν, εμείς δεν θα θέλαμε έναν Χριστό που να μοιάζει στα δικά μας τα χάλια, γιατί μας εκπλήττει όταν ακούμε ότι ο Ουράνιος Πατέρας και ο Χριστός, δεν θέλουν πλέον να μας έχουν κοντά τους;

Είναι για τούτο πολύ δικαιολογημένη η φράση που διαβάζουμε στην επιστολή προς την Εκκλησία της Εφέσου, στην Αποκάλυψη: «Εξεύρω τα έργα σου, ότι ούτε ψυχρός είσαι ούτε ζεστός· είθε να ήσο ψυχρός ή ζεστός· ούτως, επειδή είσαι χλιαρός και ούτε ψυχρός ούτε ζεστός, μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου» (Αποκ. 3/γ/15-17).

Καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό; Να θέλει ο Θεός να φτύσει εμάς, που νομίζουμε πως γίναμε κάτι, ότι φτάσαμε κάπου, πως όλοι πρέπει να μας θαυμάζουν και να μας μιμούνται...

Πόσο μεγάλο κατάντημα και πόση ντροπή!

Ξέρουμε ολόκληρο τον λόγο του Θεού;

Μερικοί καυχώνται ότι γνωρίζουν καλά την Αγία Γραφή, τον λόγο του Θεού. Ίσως είστε ένας από αυτούς. Ας κάνουμε λοιπόν μια ερώτηση:

–Τι κοινό έχουν αυτές οι φράσεις;

- Ο μισθοδοτούμενος μισθοδοτείται διά βαλάντιον τετρυπημένον.
- Ο λαός μου ηφανίσθη δι' έλλειψιν γνώσεως.
- Δύνανται δύο να περιπατήσωσιν ομού, εάν δεν ήναι σύμφωνοι;.
- Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος αλλά διά του Πνεύματός μου.
- Θέλω συνάξει πάντα τα έθνη κατά της Ιερουσαλήμ. [*]

Όπως μάλλον καταλάβατε, η απάντηση είναι πως όλες αυτές οι σημαντικές φράσεις προέρχονται από την ίδια πηγή: μια παραμελημένη γωνιά τής Αγίας Γραφής: τους Μικρούς Προφήτες.

Ας κοιτάξουμε από πιο κοντά.

1. «Ο λαός μου ηφανίσθη δι' έλλειψιν γνώσεως»

Αυτός ο στίχος χρησιμοποιείται συχνά όταν αναφερόμαστε στο πλαίσιο της διδασκαλίας της Εκκλησίας. Θεωρούμε ότι οι άνθρωποι που δεν έχουν όλη την αλήθεια σχετικά με ένα δογματικό θέμα είναι σε κίνδυνο αιώνιας απώλειας.

Διαβάζοντας όμως αυτό το στίχο μέσα στο ξεχωριστό δικό του πλαίσιο, διαπιστώνουμε ότι η «**γνώση**» στην οποία αναφέρεται ο Ωσηέ, είναι η γνώση του Θεού μέσα σε μια προσωπική πίστη και υπακοή (2/β/19-20, 5/ε/4, 6/ς/1-3, 10/ι/12, 14/ιδ/1-2,4). Αυτής της γνώσης η έλλειψη απειλεί τους ανθρώπους με καταστροφή. Δεν βάζει την ζωή μας σε κίνδυνο κάτι που ποτέ δεν γνωρίσαμε, αλλά εκείνο που ποτέ δεν πιστέψαμε αρκετά, ώστε πραγματικά να το εμπιστευθούμε και να το υπακούσουμε.

Ο Ωσηέ ήταν ένας προφήτης που απευθύνθηκε στους Εβραίους καλώντας τους σε μετάνοια, για να επιστρέψουν στο Κύριο που τόσο πολύ αγάπησε τον Ισραήλ, ώστε τους αρραβωνιάστηκε και τους ελευθέρωσε από την Αίγυπτο για τον εαυτό Του με τη διαθήκη στο όρος Σινά. Αυτός λειτουργεί ως ο Πατέρας τους, και εκείνοι ως η αγαπημένη Του σύζυγος.

Η Επιστολή προς Εβραίους (8/η/11) επιβεβαιώνει τη σημασία της γνώσης, δηλώνοντας για τους Χριστιανούς της Καινής Διαθήκης, ότι «**πάντες θέλουσι με γνωρίζει από μικρού έως μεγάλου αυτών**».

2. «Ο μισθοδοτούμενος μισθοδοτείται διά βαλάντιον τετρυπημένον»

Στις μέρες του Αग्γαίου, ο λόγος αυτός στόχευε σε εκείνους που συγκέντρωναν χρήματα για τις δικές τους ανάγκες, αλλά παραμελούσαν τον οίκο του Θεού. Μήπως αυτή η εικόνα μπορεί να μιλήσει και σε εμάς;

Κατορθώνουμε περισσότερα από πριν και συγκεντρώνουμε περισσότερα από ποτέ, αλλά οι καρδιές μας είναι άδειες. Κερδίζουμε και ξοδεύουμε, αγοράζουμε και πουλάμε, αλλά σπάνια είμαστε ικανοποιημένοι. Ποτέ δεν νιώθουμε ότι έχουμε αρκετά.

Ένας άλλος μικρός προφήτης υπογραμμίζει την αποτυχία του λαού του Θεού στο να Τον τιμούν από τους πρώτους καρπούς τους: «**Σεις όμως με εκλέπτετε**» (Μαλ. 3/γ/8).

Ο Ιησούς δίδαξε την ουσιαστική αλήθεια των λόγων του Αग्γαίου και του Μαλαχία, όταν μίλησε για την «**απάτη του πλούτου**» και πρότρεψε τους Φαρισαίους να μην πάψουν να δίνουν γενναιόδωρες προσφορές (Ματθ. 13/ιγ/22, 23/κγ/23).

3. «Θέλω συνάξει πάντα τα έθνη κατά της Ιερουσαλήμ»

Στα πρώτα δεκαπέντε χωρία του κεφαλαίου 14/ιδ του Ζαχαρία, βρίσκουμε μια εκτεταμένη περιγραφή για κάποια θεία επέμβαση που συνδέουν γεγονότα με τις ελπίδες μας για την τελική σωτηρία, με μια περιγραφή θλίψης και οδύνης για όσους δεχτούν τις φλόγες της καταστροφής. Πρέπει να συγκρίνουμε και να αντιπαραβάλλουμε αυτό το κείμενο με άλλα που προλέ-

γουν κορυφαίες μάχες στις έσχατες ημέρες όπως π.χ. Ιεζ. κεφ. 38-39/λη-λθ, Αποκ. κεφ. 16-19/ις-ιθ.

Οι άγγελοι στην ανάληψη του Ιησού είπαν επίσης, ότι ο Χριστός θα κατεβεί στο Όρος των Ελαιών, και ο Κύριος επιβεβαιώνει ότι όσοι Τον ακολουθούν με εμπιστοσύνη και προσεύχονται για την επιστροφή Του δεν έχουν να φοβηθούν για τίποτε (Ζαχ. 14/ιδ/4, Λουκ. 21/κα/25-36, Πράξ. 1/α/11-12).

4. «Δύνανται δύο να περιπατήσωσιν ομού, εάν δεν ήναι σύμφωνοι;»

Ούτε δύο άνθρωποι δεν περπάτησαν ποτέ μαζί –στην εκκλησία, στο γάμο, ή οπουδήποτε αλλού– έχοντας απόλυτη συμφωνία σε όλα. Δεν είναι δυνατόν να σκεφτόμαστε πάντα το ίδιο, σαν ένας άνθρωπος, όμως είναι αναγκαίο, πριν κάνουμε το πρώτο βήμα, να συμφωνήσουμε ότι θα περπατήσουμε μαζί, προς συγκεκριμένη κατεύθυνση και σκοπό (πρβλ. Ρωμ. 14/ιδ/19). Διαφορετικά η πορεία μας δεν θα μπορέσει να οδηγήσει πουθενά.

5. «Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος αλλά διά του Πνεύματός μου»

Αυτά που λένε οι Μικροί Προφήτες για το Άγιο Πνεύμα είναι ιδιαίτερα σπουδαία. Η προφητεία του Ιωήλ (2/β/28) για την έλευση του Αγίου Πνεύματος, είναι προάγγελος της μεγάλης και τρομερής ημέρας του Κυρίου. Ζούμε σήμερα την πραγματικότητα αυτής της υπόσχεσης, καθώς εκπληρώθηκε στην εκκλησία της Καινής Διαθήκης την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξ. κεφ. 2/β). Χωρίς την παρουσία του Πνεύματος,

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ;

Οι μέρες που ζούμε μοιάζουν

- με τις ημέρες του **Αμώς**: // Ας κάνουμε τη δικαιοσύνη να τρέχει όπως το νερό και την αρετή σαν ένα ισχυρό ρεύμα (5/ε/24).
- με τις ημέρες του **Μιχαία**: // Ας ζούμε δίκαια, ας αγαπούμε το έλεος και ας περπατούμε ταπεινά με τον Θεό μας (6/ς/8).
- με τις ημέρες του **Αββακούμ**: // Το όραμα είναι για συγκεκριμένη χρονική στιγμή, αν και καθυστερεί, εσείς να περιμένετε. Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεως αυτού (2/β/3-4).
- με τις ημέρες του **Αγγαίου**: // Για άλλη μια φορά ο Θεός θα ταρακουνήσει τον ουρανό και τη γη και όλα τα έθνη, «και θέλει ελθεί ο εκλεκτός πάντων των εθνών» (2/β/6-7).
- με τις ημέρες του **Ζαχαρία**: // Θα χυθεί το Πνεύμα της χάρης και της δέησης, «και θέλουσιν επιβλέψει προς εμέ, τον οποίον εξεκέντησαν» (12/ι/10).
- με τις ημέρες του **Ωσηέ**: // Σπέρνουμε δικαιοσύνη, θερίζουμε έλεος, είναι καιρός να εκζητήσουμε τον Κύριο για να έρθει και να βρέξει δικαιοσύνη επάνω μας (10/ι/12).
- με τις ημέρες του **Ιωήλ**: // Οι δούλοι και οι δούλες Του, χρειαζόμαστε διαρκή πλήρωση με Άγιο Πνεύμα (2/β/28-29).

δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε.

Όμως τρεις φορές οι Μικροί Προφητές ανοίγουν την όρεξη μας για μια αναμενόμενη «**όψιμη βροχή**» του Πνεύματος του Θεού (Ωσηέ 6/ς/3, Ιωήλ 2/β/23, Ζαχ. 10/ι/1). Οι αγρότες καταλαβαίνουν αμέσως τις νύξεις αυτές των προφητών: Για να αυξηθεί μια καλλιέργεια, είναι απαραίτητες δύο βροχές: η μια νωρίς, κοντά στο φύτεμα, καθώς τα φυτά μεγαλώνουν, και μια τελευταία βροχή για την αύξηση των καρπών τής συγκομιδής.

Έτσι συμβαίνει και στη χριστιανική ζωή. Το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος που έγινε μία φορά για πάντα την ημέρα της Πεντηκοστής, φύτεψε το Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Όμως και όλοι εμείς –ως μέλη αυτού του Σώματος– χρειάζεται να γεμίζουμε ξανά και ξανά με Άγιο Πνεύμα, ως την όψιμη βροχή στις έσχατες αυτές ημέρες, για να φέρει ο κάθενας μας τον άφθονο καρπό που περιμένει ο Κύριος.

Σκέψεις από άρθρο του Calvin Burrell στο περιοδικό «Bible Advocate», 11-12/2013.

[*] Ωσηέ 4/δ/6, Αμώς 3/γ/3, Αγγαίος 1/α/6, Ζαχ. 4/δ/6, 14/ιδ/2.

Μπορούμε να τηρήσουμε τις Εντολές;

Ακούγοντας ότι πρέπει να φυλάττουμε [ή να τηρούμε] τις Εντολές, συνήθως κάποιος απαντάει λέγοντας πως είναι αδύνατο να τηρήσεις όλες τις Εντολές που υπάρχουν στην Αγία Γραφή. Είναι αυτό αλήθεια; Είναι δυνατό ή αδύνατο να τηρήσεις όλες τις Εντολές; Τι λέει η Αγία Γραφή για το θέμα αυτό;

Στο κεφάλαιο 16/ις του βιβλίου της Εξόδου, ο Θεός διέταξε να μαζεύουν το μάννα έξι ημέρες την εβδομάδα και να αναπαύονται το Σάββατο. Όταν μερικοί αγνόησαν την Εντολή και βγήκαν να μαζέψουν μάννα το Σάββατο, ο Θεός είπε: «**Έως πότε δεν θέλετε να φυλάττητε [Ο΄=εισακούειν] τας εντολάς μου και τους Νόμους μου;**» (Έξοδ. 16/ις/28). Άρα, όταν ο Θεός έδωσε την Εντολή για μη συλλογή του μάννα την ημέρα του Σαββάτου, περίμενε από τους ανθρώπους να την υπακούσουν.

Κοιτάξτε τι λέει σε άλλο σημείο: «**Είθε να ήτο εις αυτούς τοιαύτη καρδιά, ώστε να με φοβώνται και να φυλάττωσι πάντοτε πάντα τα προστάγματα μου, διά να ευημερώσιν αιωνίως, αυτοί και τα τέκνα αυτών**» (Δευτ. 5/ε/29). Μπορείτε εδώ να αισθανθείτε την λαχτάρα που έχει ο Θεός να Τον υπακούν οι δικοί Του;

Λένε όμως κάποιοι: **–Οι Εντολές είναι πολύ δύσκολες, δεν είναι δυνατόν να τις τηρήσουμε όλες.** Έχουν δίκιο;

Να τι απαντά ο Θεός γι' αυτό: «**Επειδή η εντολή αυτή, την οποίαν εγώ προστάζω εις σε σήμερον, δεν είναι πολλά βαρεία διά σε, ουδέ μακράν. Δεν είναι εν τω ουρανώ, ώστε να είπης, Τις θέλει αναβή δι' ημάς εις τον ουρανόν και φέρει αυτήν προς ημάς, διά να ακούσωμεν αυτήν και να εκτελέσωμεν [Ο΄= ποιήσομεν] αυτήν;**» (Δευτ. 30/λ/11-12). Συνεπώς, σύμφωνα με τη Βίβλο, οι Εντολές του Θεού δεν είναι δύσκολες ούτε ακατόρθωτες, που σημαίνει ότι μάλλον μπορούμε να τις τηρήσουμε.

Ας σκεφτούμε το εξής απλό: Μήπως τηρείτε όλους τους νόμους της χώρας σας; Στα κράτη υπάρχουν χιλιάδες νόμοι και πλήθος καινούργιοι προστίθενται κάθε χρόνο. Ως πολίτες της χώρας που ζούμε, είμαστε υποχρεωμένοι να γνωρίζουμε και να τηρούμε όλους τους νόμους. Όταν όμως προσπαθήσετε να μετρήσετε όλες τις διατάξεις, αυτό αποδεικνύεται αδύνατος στόχος. Παρόλα αυτά, η πλειοψηφία των ανθρώπων θεωρούνται **νομοταγείς πολίτες**.

Ξέρω ότι κάποιοι ήδη σκέφτεστε ότι **μόνο ο Ιησούς εκτέλεσε όλες τις Εντολές τέλεια**. Αλλά η Βίβλος λέει

πως και ο Ζαχαρίας με την Ελισάβετ, «**ήσαν αμφοτέροι δίκαιοι ενώπιον του Θεού, περιπατούντες εν πάσαις ταις εντολαίς και τοις δικαιώμασι του Κυρίου άμεμπτοι**». Άρα, οι γονείς του Ιωάννη του Βαπτιστή μπορούσαν να φυλάξουν όλες τις Εντολές του Θεού με τρόπο τέλειο [άμεμπτοι] (Λουκ. 1/α/6, βλ. επίσης Παρ. 11/ια/20, 28/κη/10). Πώς γίνεται αυτό;

Θα έλεγα εδώ, ότι ενώ μπορούμε να τηρήσουμε όλες τις Εντολές ως *σύνολο*, ίσως ο καθένας μας ξεχωριστά να μην έχει τη δυνατότητα να τις **εκτελέσει** όλες ως άτομο.

Τολμώ εδώ να πω ότι, αν και ο Ιησούς τήρησε όλες τις Εντολές τέλεια, αυτός δεν **εκτέλεσε** όλες τις Εντολές προσωπικά. Ξέρω ότι αυτό ακούγεται περίεργο, αλλά πριν το απορρίψετε, παρακαλώ να το σκεφθείτε καλά.

Για παράδειγμα, εφόσον ο Κύριος ήταν άντρας, προφανώς δεν θα μπορούσε και δεν θα χρειαζόταν να εφαρμόσει εκείνες τις Εντολές που γράφτηκαν μόνο για τις γυναίκες, όπως οι καθαρισμοί στη διάρκεια του μηνιαίου κύκλου. Αυτό σημαίνει ότι παρόλο που δεν υπήρχε δυνατότητα ο Κύριος να **εκτελέσει** εκείνες τις συγκεκριμένες Εντολές, όμως ο Ιησούς **τήρησε** όλες τις Εντολές τέλεια.

Το γεγονός ότι δεν μπορείτε να **εκτελέσετε** μια Εντολή προσωπικά, δεν σημαίνει ότι δεν μπορείτε να **φυλάξετε** αυτή την Εντολή.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται **φυλάττω** είναι η λέξη **shamar** και σημαίνει: κρατώ, φυλάττω, παρατηρώ, προσέχω, προστατεύω, περιμένω,

διατηρώ, αποθησαυρίζω, παρατηρώ και συμμετέχω σε μία εορτή.

Στα ελληνικά έχουμε δύο ανάλογα ρήματα:

1. Το **τηρώ**=διατηρώ, διαφυλάττω, κρατώ απαραβίαστο, όπως π.χ. *τηρώ τους νόμους, τηρώ τον λόγο μου, τηρώ την πίστη, φροντίζω, μεριμνώ για κάτι, φυλάω, προσέχω, επιτηρώ, σέβομαι*.

2. Το **φυλάσσω**=φρουρώ, προστατεύω, υπερασπίζω, διατηρώ, τηρώ, σέβομαι, μένω πιστός, παραδέχομαι, αποδέχομαι, διατηρώ στη μνήμη μου.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι υπάρχουν πολλά περισσότερα στην τήρηση των εντολών από την απλή υποχρέωση να εκτελούμε έναν συγκεκριμένο κατάλογο νόμων. **Φυλάττω** ή **τηρώ** τις Εντολές, σημαίνει ότι τις θεωρώ σαν ένα θησαυρό, τις υπερασπίζομαι, φροντίζω να γίνονται σεβαστές, τις έχω σε υψηλή εκτίμηση και, όποτε αυτές με αφορούν, φροντίζω να μην τις παρακούω.

Κάποιοι εδώ μπορούν να σκεφτούν: **Αφού δεν μπορούμε να τις εφαρμόσουμε όλες, μήπως μπορούμε να παρακούσουμε μερικές;** Αυτό δεν ισχύει! Εφαρμόζουμε όλες τις Εντολές που ισχύουν για εμάς, και παράλληλα διαφυλάττουμε το σύνολό τους σαν ένα πολύτιμο θησαυρό, που ούτε

**Φυλάττω ή τηρώ τις
Εντολές, σημαίνει ότι τις
θεωρώ σαν ένα θησαυρό,
τις υπερασπίζομαι,
φροντίζω να γίνονται
σεβαστές, τις έχω σε
υψηλή εκτίμηση και,
όποτε αυτές με αφορούν,
δεν τις παρακούω.**

θα τον περιφρονούσες, ούτε θα άφηνες να σου τον κλέψουν, αλλά θα φρόντιζες να είναι ασφαλής.

Όποιος λέει ότι μπορεί να παρακούσει Εντολές, και διαλέγει να ενεργεί με αυτό τον τρόπο, στην ουσία φανερώνει πως δεν έχει καταλάβει τι σπουδαίος θησαυρός είναι. Μόνο ένας που δεν έχει εκτιμήσει τις Εντολές του Θεού, δεν ξέρει και πώς να τις φυλάξει. Θυμηθείτε τον Χριστό που είπε: «**Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε**» (Ιωάν. 14/15).

Σύμφωνα με παράδοση των Ιουδαίων, που καταγράφηκε στο Ταλμούδ από τον ραβίνο Simlai, στην Τορά υπάρχουν **613 Εντολές (Makkot 23b)**. Αλλά εφαρμόζονται όλες αυτές οι Εντολές από κάθε άνθρωπο; Πολλές ήταν μόνο για τους ιερείς και τους Λευίτες. Άλλες ίσχυαν μόνο όσο υπήρχε η Σκηνή του Μαρτυρίου ή ο Ναός στην Ιερουσαλήμ. Κάποιες αφορούν μόνο τους βασιλείς και άλλες μόνο τις γυναίκες. Μερικές προορίζονταν για τους σκλάβους, και άλλες για τους ιδιοκτήτες των σκλάβων. Ένας αριθ-

μός έχει εφαρμογή μόνο εφόσον ζούσες στη γη του Ισραήλ, και μερικές αφορούν μόνο εκείνους που έχουν χωράφια και ζώα.

Αν κάποιος δεν ανήκει σε αυτές τις κατηγορίες, δεν είναι υποχρεωμένος **να εκτελέσει** προσωπικά όσα προβλέπονται από αυτές τις Εντολές. Ωστόσο, αναμένεται **να τηρεί** όλες αυτές τις Εντολές.

Αρκετοί λένε πως αν θέλουμε να τηρήσουμε όλες τις Εντολές του Νόμου, τότε πρέπει να λιθοβολούμε ανθρώπους. Ωστόσο, οι προϋποθέσεις για λιθοβολισμό είναι πολύ συγκεκριμένες και –αν δεν πληρούνται όλες– κανείς δεν μπορεί να λιθοβοληθεί. Αν κάποιος το κάνει αυτό, τότε εκείνος είναι που παραβιάζει τις Εντολές. Ως παράδειγμα θα χρησιμοποιήσω το επεισόδιο **της επ’ αυτοφώρω μοιχευμένης**. (Παρακαλώ διαβάστε το πλαίσιο στην απέναντι σελίδα).

Μεταξύ πολλών Χριστιανών υπάρχει η ιδέα πως η Αγία Γραφή έχει **τελετουργικούς Νόμους** και **ηθικούς Νόμους**, και ισχυρίζονται πως ενώ οι ηθικοί Νόμοι είναι ακόμα σε ισχύ σήμερα, οι τελετουργικοί έχουν καταργηθεί. Ενώ όμως κάτι τέτοιο μπορεί να προκύψει ως λογικό συμπέρασμα, σε κανένα σημείο η Αγία Γραφή δεν μας λέει κατηγορηματικά ότι έχει καταργηθεί έστω και μία από τις Εντολές.

Στην πραγματικότητα ο Κύριος Ιησούς δήλωσε: «**Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον Νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω. Διότι αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθῃ ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία δεν**

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Στο κεφάλαιο 8/η του Ιωάννη, βλέπουμε μια ενδιαφέρουσα κατάσταση. Οδήγησαν εμπρός του μία γυναίκα με την κατηγορία ότι πιάστηκε κατά την πράξη της μοιχείας (επ' αυτοφώρω). Αυτό έγινε από τους Φαρισαίους με σκοπό να πειράξουν τον Ιησού και να δουν πώς θα αντιδρούσε.

Του είπαν λοιπόν: **«Διδάσκαλε, αυτή η γυνή συνελήφθη επ' αυτοφώρω μοικευομένη. Εν δε τω νόμω ο Μωϋσής προσέταξεν ημάς να λιθοβολώνται αι τοιαύται· συ λοιπόν τι λέγεις; Έλεγον δε τούτο δοκιμάζοντες αυτόν, διά να έχωσι ίνα κατηγορώσιν αυτόν»** (Ιωάν. 8/η/4-6). Τι είδος δοκιμασίας ήταν αυτή; Αφού ισχυριζόταν ότι είναι ο Μεσσίας, ήθελαν να δουν [α] αν **γνώριζε** πραγματικά τον Νόμο και [β] αν θα **εκτελούσε** πραγματικά τον Νόμο. Έτσι έλπιζαν πως θα Τον παγιδέψουν και θα αποδείξουν ότι ήταν απατεώνας ή ψευδοδιδάσκαλος.

Αν και η παγίδα τους φαινόταν αρκετά έξυπνη, ο Χριστός δεν αντιμετώπισε καμία δυσκολία και γνώριζε καλά τι έπρεπε να κάνει και για να **φυλάξει** αλλά και για να **εκτελέσει** το Νόμο τέλεια. Ας κοιτάξουμε τι έλεγε η Εντολή για εκείνους που πιάνονταν να πράττουν μοιχεία: **«Και άνθρωπος, όστις μοικεύση την γυναίκα τινός, όστις μοικεύση την γυναίκα του πλησίον αυτού, εξάπαντος θέλει θανατωθή, ο μοικεύων και η μοικευομένη»** (Λευ. 20/κ/10).

Γιατί όμως αυτοί έφεραν μόνο τη γυναίκα; Πού ήταν ο άντρας; Αφού πιάστηκε επ' αυτοφώρω, άρα επίσης πιάστηκε στην πράξη και ο άντρας. Αλλά αυτοί δεν έφεραν **ΚΑΙ** τον άνδρα για να κριθεί, και έτσι παραβίασαν οι ίδιοι την απαίτηση του Νόμου. Αν συνεπώς καταδικαζόταν μόνο η γυναίκα, αυτό θα ήταν σαφής παραβίαση της Εντολής.

Είναι επίσης σημαντικό να σημειωθεί τι έκανε ο Κύριος στη συνέχεια: **«Είπε προς αυτούς· Όστις από σας είναι αναμάρτητος, πρώτος ας ρίψη τον λίθον επ' αυτήν»** (Ιωάν. 8/η/7).

Τότε όλοι οι κατήγοροί της έφυγαν, και δεν έμειναν μάρτυρες για να την κατηγορήσουν. Αυτό είναι επίσης μεγάλης σημασίας, επειδή πριν αποφασιστεί και εκτελεστεί μια ποινή θανάτου για ένα έγκλημα, θα έπρεπε να υπάρχουν τουλάχιστον δύο μάρτυρες. **«Επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών μαρτύρων θέλει θανατόνεσθαι ο άγιος θανάτου· επί στόματος ενός μάρτυρος δεν θέλει θανατόνεσθαι»** (Δευτ. 17/ιζ/6).

Συνεπώς, αν ο Ιησούς επέτρεπε να λιθοβοληθεί αυτή η γυναίκα, θα ήταν ένοχος παραβίασης τουλάχιστον δύο απαιτήσεων του Νόμου. Αλλά Εκείνος **πήρσε** και **εκτέλεσε** τις Εντολές τέλεια, εκφράζοντας δίκαιη απόφαση. Άρα ο Ιησούς μπορούσε να πει με κύρος και εξουσία: **«Ουδέ εγώ σε καταδικάζω· ύπαγε, και εις το εξής μη αμάρτανε»** (Ιωάν. 8/η/11).

Προφανώς ο Κύριος δεν έδωσε στη γυναίκα το ελεύθερο να συνεχίσει τη ζωή της, αλλά την πρότρεψε να μετανοήσει και να σταματήσει να αμαρτάνει, δείχνοντας έτσι την υπεροχή του πνεύματος επάνω στο γράμμα του νόμου, αφού το γράμμα απαιτεί τον θάνατο αλλά το πνεύμα του Θεού λέει: **«Δεν θέλω τον θάνατον του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψη ο ασεβής από της οδού αυτού και να ζη»** (Ιεζ. 33/λγ/11).

θέλει παρέλθει από του Νόμου, εωσού εκπληρωθώσι πάντα. Όστις λοιπόν αθετήση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτους ανθρώπους, ελάχιστος θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών· όστις δε εκτελέση και διδάξη, ούτος μέγας θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών» (Μαθ. 5/ε/17-19).

Ο Σωτήρας μάς διδάσκει πως τις Εντολές, πρέπει να τις **φυλάττουμε** και να τις **διδάσκουμε** όσο υπάρχουν ο Ουρανός και η Γη. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι ο Υιός του Θεού δεν ήρθε για να καταργήσει τις Εντολές, αλλά ήρθε να καταργήσει την αμαρτία.

Ο Ιησούς Χριστός δήλωσε: «**Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε**» (Ιωάν. 14/ιδ/15), και πρόσθεσε: «**Εάν τας εντολάς μου φυλάξητε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου, καθώς εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός μου και μένω εν τη αγάπη αυτού**» (Ιωάν. 15/ιε/10).

Ας θυμηθούμε και μια επιπλέον σοβαρή προειδοποίηση του Κυρίου μας: «**Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ' ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς. Πολλοί θέλουσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ'**

εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν» (Μαθ. 7/ζ/21-23).

Σύμφωνα με τον Χριστό, θα είναι «**πολλοί**» εκείνοι που θα Τον αποκαλούν «**Κύριον**», χωρίς όμως να έχουν πράξει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα Του· για το λόγο αυτό και τους ονομάζει «**εργαζομένους την ανομίαν**».

Αντίθετα, σύμφωνα με όσα ειπώθηκαν στο Μαθ. 5/ε/19, «**όστις εκτελέση και διδάξη, ούτος μέγας θέλει ονομασθή εν τη βασιλεία των ουρανών**».

Δεν θα ήθελες να ονομαστείς **μέγας** στη βασιλεία των ουρανών και όχι **ελάχιστος**; Εγώ από μέρους μου δεν θέλω να ονομαστώ ούτε «ελάχιστος» ούτε «εργάτης της ανομίας».

Αν και ο επιπόλαιος Χριστιανισμός λέει ότι δεν χρειάζεται πια να τηρούμε τις Εντολές, θεωρώντας ότι αυτές έχουν **καταργηθεί** ή **καρφωθεί στον σταυρό**, εμείς ας θυμόμαστε πως δεν είναι λίγοι εκείνοι που οδεύουν στον φαρδύ δρόμο που οδηγεί στην απώλεια (Μαθ. 7/ζ/13).

Μόνο το γεγονός ότι κάτι γίνεται δημοφιλές, δεν το καθιστά αυτομάτως και αληθινό. Ας δοκιμάζουμε λοιπόν τα πάντα, σύμφωνα με τις Γραφές, έτσι ώστε να μην πλανηθούμε από ψευδοδιδασκαλούς.

Η διαφορά στην τήρηση των Εντολών μεταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών, έγκειται στο ότι οι πρώτοι τηρούσαν τις εντολές από φόβο, ενώ οι δεύτεροι το κάνουν από αγάπη και εκτίμηση, γνωρίζοντας ότι αυτό αφενός είναι για το δικό τους το καλό και αφετέρου δίνει χαρά στον Ουράνιο Πατέρα.

Πόλεμος πατήρ πάντων; [α]

Αυτό έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες και αυτό πιστεύουν πάρα πολλοί και σήμερα, κυρίως από αυτούς που ορίζουν τις τύχες των λαών και αιματοκυλούν τον κόσμο σε κάθε σημείο του πλανήτη Γη.

Αλλά και Χριστιανοί υπάρχουν, δυστυχώς, που πιστεύουν στην ανάγκη του πολέμου που –για να ειρηνεύσουν την συνείδησή τους, τον βαφτίζουν “δίκαιο”, “σταυροφορία” κ.ο.κ..

Σε αυτή τη μελέτη γίνεται αναφορά σε διάφορες μορφές πολέμου, μεταφέροντάς τις σε μεταφυσικές πραγματικότητες, που μπορούν να αγγίζουν εμάς και την πνευματική μας ζωή, και τέτοιοι πόλεμοι καταγράφονται: Αμυντικός, Απελευθερωτικός, Ατομικός, Διπλωματικός, Εμφύλιος, Επεκτατικός, Οικονομικός, Πυρηνικός, Ψυχολογικός, Ψυχρός κ.λπ.

Από όλους αυτούς ας δούμε πρώτα πολέμους που έχει να κάνει ο πιστός απέναντι στον πνευματικό εχθρό και τον ίδιο τον εαυτό του.

Απελευθερωτικός πόλεμος.

Είναι ο πόλεμος που κάνει ο άνθρωπος προκειμένου να αποτινάξει από πάνω του κάθε μορφής ζυγό, και να αποκτήσει την πνευματική ελευθερία που θα τον βοηθήσει να ακολουθήσει τον Κύριο στην οδό της Σωτηρίας και του Αγιασμού (Α΄ Κορ. 3/γ/2, Α΄ Πέτρ. 2/β/1-3).

Αυτός ο πόλεμος είναι εντονότερος στην αρχή της πνευματικής μας ζωής, καθώς αφενός δεν γνωρίζουμε αρκετά για τον εαυτό μας και την δεινότητα της κατάστασής μας, και αφετέρου είναι πολλά εκείνα από τα οποία χρειάζεται να ελευθερωθούμε. Στο στάδιο αυτό ο πονηρός παρουσιάζει τα πράγματα ακατόρθωτα και ανεπίτευκτα, για να μας κάνει να εγκαταλείψουμε εξ αρχής τον αγώνα. Στην πορεία όμως διαπιστώνουμε πως τίποτε δεν είναι αδύνατο –ακόμη και αν στην αρχή φαίνεται δύσκολο– επειδή στον αγώνα αυτό δεν είμαστε μόνοι αλλά πλάι μας στέκεται πιστός συμπαράστατης το Άγιο Πνεύμα (παράκλητος).

Αμυντικός πόλεμος.

Όταν ο πνευματικός εχθρός επιτίθεται εναντίον των πιστών, αυτό το κάνει μέσα στο μυαλό μας, μέσω πονηρών σκέψεων και διαφόρων επιθυμιών της σάρκας μας –που φροντίζει να διεγείρει ως δέλεαρ–, είτε χρησιμοποιώντας άλλους ανθρώπους που ενσπείρουν μέσα μας αμφιβολίες, δυσπιστία, αντιπαλότητες και τα παρόμοια.

Η ευθύνη του πιστού σε αυτό τον πόλεμο περιορίζεται στο να αντιμετωπίσει τις εχθρικές επιθέσεις, και όχι στο να κάνει επιθέσεις για να κερδίσει κάτι από την επικράτεια του αντιπάλου του. Αντικειμενικός του σκοπός είναι να ΣΤΑΘΕΙ ο ίδιος στα όρια τα δικά του, εκεί που τον

έχει τάξει ο Θεός, και εκεί που με τη θεία χάρη έχει φτάσει, χωρίς να χάσει όσα έχει, και χωρίς να κάνει υποχωρήσεις ή να υποκύψει σε συμβιβασμούς (Εφεσ. 6/ς/11, Φιλ. 3/γ/16, Αποκ. 3/γ/11).

Ατομικός πόλεμος.

Ο αναγνώστης ας μην σκεφθεί εδώ τις ατομικές βόμβες με τα πολυάριθμα θύματά τους. Δεν αναφερόμαστε στο “άτομο” της ύλης, αλλά στον άνθρωπο ως ΑΤΟΜΟ. Ο μεγαλύτερος εχθρός του πιστού δεν είναι ο Σατανάς αλλά ο ίδιος ο κακός εαυτός του, ιδιαίτερα μάλιστα όταν καταφέρει να γίνει το κέντρο της ζωής μας και όλα να στρέφονται γύρω από το δικό μας ΑΤΟΜΟ. Αυτός ο πόλεμος είναι “ατομικός” με την έννοια ότι αφορά εσωτερικές εκκαθαριστικές ενέργειες, για απαλλαγή του πιστού από τον «**παλαιό εαυτό**», τον «**παλαιό άνθρωπο**», τη «**σάρκα**», όπου κρύβονται όλα τα κακά στοιχεία της παλαιάς αμαρτωλής ζωής που εμποδίζουν την ατομική μας προκοπή. Ο Απόστολος γράφει σχετικά: «**Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν**» (Κολ. 3/γ/5).

Επίσης, όταν λειτουργούμε ατομοκεντρικά, δεν έχουμε μάτια να δούμε τον διπλανό μας και τις ανάγκες του, παρά μόνο τον κοιτάζουμε για να βρούμε αιτίες παραπόνων επειδή ο άλλος έχει, ή μπορεί, ή είναι κάτι παραπάνω από εμάς, γεγονός που είτε ανοίγει την όρεξή μας να αρπάξουμε κάτι από εκείνον, είτε γεννά πικρία επειδή ο Θεός έδωσε στον άλλο και όχι σε εμάς... Λέει ο λόγος του Θεού: «**Δεν εφέραμεν ουδέν εις τον κόσμον, φανερόν ότι ουδέ δυ-**

νάμεθα να εκφέρωμέν τι· έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, ας αρκώμεθα εις ταύτα» (Α΄ Τιμ. 6/ς/6-8).

Ο αγώνας ο ατομικός είναι ιδιαίτερα σκληρός αλλά και σημαντικός, που αξίζει ακόμη και να χυθεί το υλικό μας αίμα. Ο ιερός συγγραφέας θα γράψει: «**Δεν αντεστάθητε έτι μέχρις αίματος αγωνιζόμενοι κατά της αμαρτίας**» (Εβρ. 12/ιβ/4). Αλλά πόσοι πιστοί σήμερα έχουν διδαχθεί και έχουν αντιληφθεί από την προσωπική τους μελέτη ότι ο Κύριος δεν μας κάλεσε σε μια ζωή καλοπέρασης αλλά σε μια ζωή όπου –με τη χάρη και βοήθειά Του– αναμένεται να επιτύχουμε μεγάλες νίκες. «**Διότι αν και περιπατῶμεν εν σαρκί, δεν πολεμούμεν όμως κατά σάρκα· διότι τα όπλα του πολέμου ημών δεν είναι σαρκικά, αλλά δυνατά συν Θεώ προς καθαίρεσιν οχυρωμάτων**» (Β΄ Κορ. 10/ι/:3-4).

Αυτά τα οχυρώματα δεν είναι έξω από εμάς, αλλά μέσα σε εμάς. Είναι εκείνα τα σημεία της ζωής μας στα οποία από την προηγούμενη ζωή μας και με τη συμμαχία της αμαρτωλής σάρκας μας, ο εχθρός έχει κάνει κατοχή και με τίποτε δεν θέλει να αποχωρήσει.

Αν είναι αλήθεια πως όλοι οι πόλεμοι γίνονται για το συμφέρον, εφόσον εδώ επικρατεί αποκλειστικά το ΑΤΟΜΙΚΟ πνευματικό συμφέρον και όχι το σαρκικό –που αξίζει να θυσιάζεται για τα ουράνια και πνευματικά– τότε κάθε προσπάθεια είναι επιθυμητή και συστήνεται. Είναι για τούτο πολύ σωστή η προσευχή που ζητά «**Τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχαίς ημών**».

Άλλες μορφές πολέμου θα δούμε στο επόμενο τεύχος.

Συνεχίζεται

→ Συνέχεια από τη σελίδα 2

νο δώρο ή συστατικό. Ο ίδιος ο Κύριος, προσωπικά, είναι ικανός να καλύψει κάθε του συναισθηματική ή άλλου είδους ανάγκη.

Κάθε σωστός σύζυγος διεκδικεί απόλυτη αφοσίωση από την σύζυγό του, επειδή από μέρους του κάνει τα πάντα ώστε εκείνη να είναι ευτυχισμένη και να μην της λείπει το παραμικρό. Ας θυμηθούμε εδώ την ερώτηση του Ελκανά προς την αγαπημένη του σύζυγο Άννα: «**Δεν είμαι εγώ εις σε καλήτερος παρά δέκα υιούς;**» (Α΄ Σαμ. 1/α/8).

Και ποιος άλλος σύζυγος μπορούσε να είναι ποτέ καλύτερος από τον Θεό; Γράφει ο προφήτης Ιερεμίας: «**Ο Κύριος εφάνη παλαιόθεν εις εμέ, λέγων, Ναι, σε ηγάπησα αγάπησιν αιώνιον· διά τούτο σε είλκυσα με έλεος. Πάλιν θέλω σε οικοδομήσει και θέλεις οικοδομηθή, παρθένε του Ισραήλ· θέλεις ευπρεπισθή πάλιν με τα τύμπανά σου και θέλεις εξέρχεσθαι εις τους χορούς των αγαλλομένων. Θέλεις φυτεύσει πάλιν αμπελώνας επί των ορέων της Σαμαρείας· οι φυτευταί θέλουσι φυτεύσει και θέλουσι τρώγει τον καρπόν. Διότι θέλει είσθαι ημέρα, καθ' ην οι φύλακες επί του όρους Εφραίμ θέλουσι φωνάζει, Σηκώθητε και ας αναβώμεν εις την Σιών προς Κύριον τον Θεόν ημών**» (Ιερ. 31:/λα/3-6).

Σήμερα, βέβαια, τη θέση του αρχαίου λαού Ισραήλ την έχει η Εκκλησία με τους πιστούς, και είναι ο Χριστός που όχι μόνο δείχνει την μέγιστη αγάπη Του αλλά και στέκεται ως υπόδειγμα και μέτρο σύγκρισης κάθε ανθρώπινης συζυγικής αγάπης. Γι' αυτό οι άντρες καλούνται να αγαπούν τις γυναίκες τους, «**καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής**» (Εφεσ. 5/ε25).

Αλλά ο Θεός ως σύζυγος, πάντα υπήρξε «**ζηλότυπος**». Πόσοι θυμούνται πως ανάμεσα στα ονόματα του Θεού μας είναι και το **ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ**; Στην Έξ. 34/λδ/14 διαβάζουμε την θεική

δήλωση: «**Διότι δεν θέλεις προσκυνήσει άλλον Θεόν· επειδή ο Κύριος, του οποίου το όνομα είναι Ζηλότυπος, είναι Θεός ζηλότυπος**».

Όταν λοιπόν ο Κύριος δέχεται δήλωση αφοσίωσης και αγάπης από έναν άνθρωπο, δεν θέλει αυτή να μοιράζεται με κανέναν και τίποτε άλλο. Όπως Εκείνου η αγάπη προς εμάς είναι χωρίς όρια, το ίδιο αποκλειστική θέλει να έχει και την δική μας αγάπη. Κάθε άλλο που μπορεί να μπει ανάμεσα, είναι ένα είδωλο, ένας ψεύτικος “Θεός”.

Και τι μπορούμε να πούμε τώρα σχετικά με τα σταφύλια; Η διατύπωση «**από φλοιού σταφυλής έως κόκκου αυτής**», αποτελεί το μέτρο και το όριο. Στην περιγραφή “Από τον φλοιό ως το κουκούτσι του σταφυλιού” περιέχονται τα πάντα, αν προσθέσεις και το «**ουδέ σταφυλήν πρόσφατον ουδέ σταφίδας**» δεν απομένει τίποτε που να εξαιρείται. Έτσι και ο Θεός θέλει την δική μας αφιέρωση απέναντί Του. Μοναδική και χωρίς αποκλίσεις.

Υπάρχουν όμως κάποιοι –κυρίως νεότεροι σε ηλικία αλλά όχι μόνο– που προσπαθούν να δημιουργήσουν “ρωγμές” στην αφιέρωση τους, και όλο ρωτούν:

–*Αυτό γιατί δεν πρέπει; –Το άλλο σε τι πειράζει; –Εκείνο γιατί να μην το κάνω;*

Καμία τέτοια ερώτηση δεν χωράει σε μια αληθινή αγάπη. Καμία εξαίρεση, κανένα στοιχείο νόθευσης, τίποτε πέρα από το αγνό και άγιο.

Άλλοι πάλι λένε: –*Αυτά είναι ακρότητες και υπερβολές*. Και όντως είναι! Είναι οι ακρότητες και οι υπερβολές της αληθινής και γνήσιας αγάπης, της αγάπης που με τίποτε δεν νερώνεται και με τίποτε δεν αλλοιούται. Την αγάπη που ΔΕΝ ΚΑΠΗΛΕΥΕΤΑΙ.

Κανείς δεν μας πήρε κοντά στον Θεό με το ζόρι. Εμείς Τον ακολουθήσαμε και αν έτσι το θελήσαμε, ας το κάνουμε με τον σωστό τρόπο. Με τον καλύτερο τρόπο, τον ΑΠΟΛΥΤΟ! ❶

«Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν»

Την φράση «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν» (=Δόξα στον Θεό με κάθε αφορμή), την έγραψε σε μία επιστολή του ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, και την έγραψε σε χρόνια δύσκολα, όταν βρισκόταν σε μία από τις εξορίες με τις οποίες τον περιποιήθηκε η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου Ευδοξία και οι συνεργαζόμενοι μαζί της Ιεράρχες – που ήταν πολέμιοι του Ιωάννη...

Και είναι αλήθεια, βεβαίως, ότι πολλά μπορεί να συμβαίνουν στη ζωή μας –άλλοτε από φυσικά φαινόμενα, άλλοτε από το ενδιαφέρον ανθρώπων που μας αγαπούν ή το "ενδιαφέρον" ανθρώπων που μας αντιπαθούν, και άλλοτε από ειδικές επεμβάσεις του Θεού που έτσι έκρινε πως θα ήταν καλύτερο για την πνευματική μας προκοπή.

Τίποτε όμως από τα παραπάνω δεν είναι έξω από την γνώση και τον έλεγχο του Θεού, που –είτε άμεσα είτε έμμεσα– όλα τα ξέρει, όλα τα μπορεί και όλα τα διαχειρίζεται για να βγάλει καλό. Έτσι είναι η ζωή του ανθρώπου, και όπως λέει ένα ποίημα της Ρέας Συλβίας, «**Μυστήρια η ζωή μας κρύβει**» για τα οποία «**τότε θα μάθω το γιατί**».

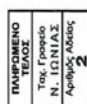
Επειδή ο άνθρωπος γνωρίζει μόνο όσα διαδραματίζονται πολύ βραχυπρόθεσμα και σε στενά τοπικά όρια, δεν μπορεί να ξέρει ποιο είναι το πραγματικό καλό του. Κάποιες φορές η απορία λύνεται σύντομα. Άλλοτε χρειάζεται να περάσουν χρόνια, ενώ κάποια πράγματα δεν θα τα μάθουμε ποτέ σε τούτη τη ζωή.

Ζώντας και εμείς μέσα σ' αυτό τον κόσμο, στους καλοκαιρινούς μήνες η ζωή μας σημαδεύτηκε από τρία σημαντικά γεγονότα, που το καθένα, με τη διαφορετική του διάσταση, σημάδεψαν το γράφημα της ζωής μας.

- Το πρώτο ήταν η γέννηση του εγγονού μας Θεόδωρου-Μπρεντ Βασιλειάδη, στην οικογένεια του γιου μας Παύλου στις 5 Αυγούστου.
- Το δεύτερο ήταν η –ύστερα από πολύμηνη οδυνηρή νοσηλεία– κοίμηση της αδελφής μας Μαργαρίτας στις 17 Αυγούστου.
- Το τρίτο ήταν ο γάμος του γιου μας Έραστου με την εκλεκτή του Χριστίνα Μακρατζάκη, που έγινε στα Χανιά στις 21 Σεπτεμβρίου.

Δύο από τα παραπάνω γεγονότα ήταν χαρμόсуна, όχι όμως και το τρίτο. Αλλά ο Πανάγαθος Θεός είναι Εκείνος, που κατά τον λόγο του Ιώβ «**δίδει και αφαιρεί**». Τα λόγια του επαναλαμβάνουμε κι εμείς: «**Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου και γυμνός θέλω επιστρέψει εκεί· ο Κύριος έδωκε και ο Κύριος αφήρεσεν· είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον**» (Ιώβ 1/α/21).

Για όλα δίνουμε τη δόξα στον αγαπημένο μας Ουράνιο Πατέρα που **ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ! Σε ευχαριστούμε Κύριε!** 🙏

ΚΩΔΙΚΟΣ
21-3360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN